THE VIVEKA BODHINI O[FFICE]
- JUL. 1916
TRIPLICANE, MADRAS

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 தொகுதி-11 | June ஜூன்மீ 1916. | No-11. பகுதி-11

கோட்செவிக் குறளை காற்றுட னெருப்பு.

பொய், குறளை, வன்சொல், பயனில் சொல் என்னும் நான்கனுள், குறளை பெருந்தீமையை யுண்டாக்குவதா யிருத்தலின், அது நெருப்பினும் கொடியதாம். வாக்குக் குற்றம், காயக் குற்றம், மனக்குற்ற மென்னு மூன்றும் குறளை கூறுவானிடத்துத் தவறு திருப்பனவாம். பொய், குறளை, வன் சொல், பயனில் சொல் என்னும் நான்கும் வாக்குக் குற்றமாம்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னுமிந்திரியமைந்தனையும் அவை சென்றவாறே விடுதல் காயக் குற்றமாம்; பேராசை, பெருங்கோப முதலியன சித்தத்தில் மாறு திருத்தல் மனக்குற்றமாம். குறளை கூறுவானிடத்துக்குற்றமனைத்து மிருக்குமாதலின், குறளை கூறுவ தொழிந்தால் குற்றமனைத்தும் தாமே ஒழிவனவாம். குறளையாவது காணாத விடத்துப் பிறரையிகழ்ந்து கூறுதலாம். ஒருவன் புறங்கூறு தலுடையவனா யிருப்பானாயின், அவனிடத்துக் குற்ற மனைத்து மிருப்பனவா மென்பதற்கு ஐயப்பா டணுமாத்திரமாக வேணு மில்லையாம். புகையுள்ள விடத்துத் தீயிருப்பது போலக் குறளை அல்லது புறங்கூறுத லுள்ளவிடத்துக் குற்றமனைத்து மிருக்குமாதலின், நம்மனோர் புறங் கூறுதலை யொழிக்கப் பெரிது முயலுதல் வேண்டும். புறங் கூறுதலை யொழிக்க முயல்பவர் மற்றக் குற்றங்களையு மொழிக்க முயல்வா ரென்பது சிறிதூகித்து நோக்கினல் நன்கு விளங்கும். புறங்கூறுவோன் பொய் பேசாதும், கடுஞ்சொற் கூறாதும், பயனில் சொல்

பகராது மிருப்பதில்லையாம். இந்நான்கு குற்றமுமுடையவன் காயக் குற்றமில்லாதும் மனக்குற்றமில்லாது மிருப்பது ஒரு வகையாலுமில்லையாம். புறங்கூறுகின்றவன் தனக்கேயன்றி, தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கும் தீமையை யுண்டாக்குபவனு மிருக்கின்றானென்பது சகுனி கதையால் நன்கு விளங்கும். திரியோதனன் சகுனி பாண்டவரை யிகழ்ந்து கூறினமையைக் கேட்டமையாலன்றோ, அவரோடு பகைத்து, தன் புத்திரர் மித்திரர் முதலியவர்களுடன் போர்க்களத்தில் மாண்டனன்; சகுனி மாத்திரம் பிழைத்தானோ? அவனுமன்றோ மாண்டனன்? இதனால் பிறர்கூறும் குறளையைக் கேட்பது அறிவுடையார்க்கு ஒருவாற்றானுந் தகுதியுடையதாகா தென்பது சொல்லாமலே விளங்குவதாம்.

மந்தரை யென்னும் பெயரையுடைய கூனி கூறிய குறளையைக் கேட்டமையா லன்றோ கைகேசி மனம் வேறுபட்டுச் சீராமனைக் காட்டுக் கனுப்ப வுடன்பட்டனன்? கைகேசி அக்கூனி கூறிய குறளையைக் கவனியாதுவிட்டால், சீராமன் காட்டிற்குச் செல்வதும், தசரதனிறப்பதும் சம்பவியாவன்றோ? புறங்கூறுவார் வார்த்தைக் கிணங்கிப் பொல்லாங்கு பலவற்றை யடைந்தவரை யிவ்வள வென்றெண்ணி யளவிட லெவர்க்குமாகாதாம். "பொய் குறளை வன்சொல் பயனில் சொல்லெனும், இவ்வகை நான்கு மிழித்தகு சொல்லே" என்று திவாகரம் கூறுவதைக் கவனித் துணர்வோமாயின், இழிக்கத்தக்க சொற்களைப் பேசுவா ரிவரென்பது விளங்குமன்றோ? இழிக்கத்தக்க சொற்களில் புறங் கூறுதல் தலைமையாயதா யிருத்தலின், அதனைக் கூறுவார் இழிமக்களுள்மிக இழிமக்களாவரென்பதற்கு எள்ளளவாக வேனுஞ் சந்தேக மில்லையாம். குறளைகூறுவோர் இருதலைக் கொள்ளி தன்னிருமுனையிலும் சுடுவது போல விருக்கின்றனரென்பது அவர் தம் செய்கையால் விளங்குவதாம். அவர்எவரைப்பற்றிக்குறளை கூறுகின்றனரோ அவர்க்கும், தாம் கூறும் குறளையைக் கேட்பார்க்கும்தீமையையுண்டாக்குபவராயிருக்கின்றனர்; அவ்விருதலைக் கொள்ளிமுடிவில்நாசத்தை யடைதல்போல, முடிவில் நாசத்தையு மடைகின்றனர். இவர் பொய் கூறுவோரினும் கடுஞ் சொற் சொல்வோரினும், பயனில் சொல் பகர்வோரினும் மிகப் பாவியராயிருக்கின்றனர். இவரது நட்பு எவர்க்கும் ஆகாதாம். இவரிருப்பதினும் இறப்பதே நன்றாம். "புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழதலிற் சாத

லறங்கூறு மாக்கந் தரும் - பிறனைக் காணாத விடத்து இகழ்ந் துரைத்துக் கண்டவிடத்து அவனுக்கினியவனாகப் பொய்த்து, ஒருவ னுயிர்வாழ்தலைப் பார்க்கிலும், அது செய்யாது சாதல் அவ னுக்கு அறநூல்கள் சொல்லும் ஆக்கத்தைக்கொடுக்கும்" என்று திருக்குறள் கூறுவது புறங்கூறுவான் மிகப் பொல்லாதவன்; அவ னிறந்தா லடையும் நற்பயனை யிருந்தாலடைவதில்லை யென்பதை யன்றோ உணர்த்துகின்றது? இதனால் குறளை மிகப் பொல்லாத தென்பது விளங்குமன்றோ? குறளை யிவ்வளவு கொடியதாயிருப் பது பற்றித்தான் நமது ஞானத்தாயாகிய ஒளவைப் பிராட்டி யார் "கோட் செவிக் குறளை காற்றுட னெருப்பு—(ஒருவனது) கோள் கேட்கும் செவியில் (மற்றொருவன் வந்து) கோள் சொல் லுதல் காற்றுடன் கூடிய நெருப்புப் போல்வதாம்" என்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினர். கோள் கேட்குஞ்செவி நெருப்புப் போல்வ தாம்; கோள் சொல்லுதல் காற்றுப் போல்வதா மென்றிங் குணர் தல்வேண்டும். நெருப்புக் காற்றுடன் கூடியபோது மூண்டெரி வதுபோலக் கோள் கேட்பவன் பிறர் வந்து கோள் கூறியவிடத் துத் தணியாத கோபமுடையவனாகின்றான்; அதனாலவன் எவர்மீது கோள் சொல்லப்பட்டதோ அவரை வருத்த முயலுகின்றான். இதனாலவன் பலவாறாய தீமையைத் தானு மடைதற்குரியவனாகின் றான். கோள் சொல்லுதலைக் கேட்டல் பலவாறாய தீமைக்குக் காரணமாயிருத்தலின், அதனைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக விடுவது டன், பிறர் மீது கோள் சொல்லுதலையு மொழிப்பது ஒவ்வொரு வர்க்கு மத்தியாவசியகமான கடமையாம். கோள் சொல்லுதல் எப் போதுண்டாகின்றது? பிறர்மீது பொறாமையுண்டாய விடத் துண்டாகின்றது? பிறர்மீது பொறாமை கொள்ளுதலை யொழித்து விட்டால், கோள் சொல்லுதலை யெளிதாக ஒழித்தல் கூடும்; இஃதொழியுமாயின், மற்றக் குற்ற மனைத்தையு மொழிப்பது மிக வெளிதாவதாம். "சொல்லுவார் வார்த்தை கேட்டுத் தோ ழமை யிகழ்வார் புல்லர், நல்லவர் விசாரியாமற் சொல்வரோ" என்றுள்ள செய்யுளை நன்கு கவனித்து வருதல் நம்மவர்க்கு முக்கியமான கடமையாம். "கண்ணாற் கண்டதும் பொய்; காதாற் கேட்பதும்பொய்; தீரவிசாரிப்பதுமெய்" என்றுள்ளபழமொழியை நன்குணர்ந்துவருதல் வேண்டும்; வந்தால், புறங்கூறுதல் காரண மாகப் பிறரைப் பகைப்பது பெரும்பான்மையு மொழியும். புறங்

கூறுபவர் அதனால் தமக்குக் கேடுண்டாதலையுய்த்துணர்தல் வேண்டும்; உணர்வாராயின், அவரும் அதனை யொழித்து எவர்க்குமினிமை யுடையவராவர். புறங் கூறுபவரும், அதனைக் கேட்பவரும் நெருப்பினைத் தமது மூன்றானையில் வைத்து முடித்தவர் போலாவர்; அவர்களுக்குத் தீமை வருவது தவறுவதில்லை யென்பதை நம்மனோர் மறவாது ஞாபகத்தில் வைத்தல் வேண்டும்.

இனியவை நாற்பது.

"நட்டார்ப் புறங்கூறான் வாழ்த னனியினிதே"

நன்னெறி.

"உண்டு குணமிங் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ், கொண்டு புகல்வ தவர் குற்றமே."

பழமொழி.

"பொல்லாதுசொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன், சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்"

அறநெறிச் சாரம்.

"முன்னின் றொருவன் முகத்தினும் வாயினும், கன்னின் றுருகக் கலந்துரைத்துப்-பின்னின், றிழித்துரைக்குஞ் சான்றோரை யஞ்சியே தேவர், விழித்திமையார் நின்ற நிலை."

திருக்குறள்.

"அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே, புறனழீஇப் பொய்த்து நகை."

இப்பிரயோகங்களிங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

மகா கீர்த்திவாய்ந்த ஓர் இளைஞன்.

(முன் தொடர்ச்சி)

பிரான்ஸு தேசத்திலுள்ள "ருவான்" நகரத்தில் பஸ்கால் தனது கணித சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளை ஆரம்பித்தான். அவனுடைய அறிவு ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் புகுந்து பழகிற்று. சாமான்களை ஏற்றிச் சுலபமாகத் தள்ளிக்கொண்டு போகக் கூடிய ஒற்றைச் சக்கரக் கைவண்டி (இது ரயில்வே ஸ்டேஷன்களில் காணப்படும்) பாரீஸ் பட்டணத்தில் நடமாடும் ஜட்கா வண்டிகள்

முதலியன "பஸ்கா"லால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவன் கண்டு பிடித்த ஜட்கா வண்டிகள் அவன் இறந்துபோன வருஷந்தான் முதல் முதல் பாரீஸில் ஓட ஆரம்பித்தன. இவ்வளவு அற்புதமான ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் அவனுடைய பாலப் பருவத்திலே நிகழ்ந்தன. இருபத்தைந்தாவது வயதில் பஸ்கால் சாஸ்திரங்களைக் கவனிப்பதை விட்டுப் பாரமார்த்திக வழியிலே புத்தியைச் செலுத்த விருப்பங்கொண்டான். முப்பதாவது வயதில் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளை முற்றிலும் விட்டு விட்டான்; மிகவும் நுட்பமான தேகாரோக்கிய முடையவனாதலால், அடிக்கடி நோயால் வருந்துவான். அவன் தனது 18-வது வயது முதல், ஒரு நாளாகிலும் நோயில்லாதிருந்த தில்லையாம். அவனுடைய நோய் சொஸ்தமாகவே இல்லை. அதனாலே ஆத்ம விசாரணை சம்பந்தமான எண்ணங்கள் அவன் மனதிலே நிரம்பின. அவன் உலக வியாபாரங்களை முற்றிலும் விட்டு விடுவதாக நிச்சயித்தான் தவிர அவனுடைய பாரமார்த்திக புத்தி திடப்பட்டு வளர்வதற்கு அநுகூலமாக ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

பஸ்கால் ஒருநாள் திருவிழா நிமித்தமாக நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய ஒரு வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்தான். திடீரென இரண்டு குதிரைகள் கடிவாளத்திற்கு அடங்காமல் ஓட ஆரம்பித்து, "சேன்" நதி மேலுள்ள ஒரு பாலத்தின்மீது வந்து சேர்ந்தன; அங்கே மயக்கங்கொண்டு, பாலத்தின் கைப்பிடிச் சுவரைத் தாண்டிக் கீழே நதியில் குதித்தன. அதிஷ்ட வசமாக வார்கள் அறுந்து போனதால், அக் குதிரைகள் மாத்திரம் தண்ணீரில் விழுந்தன. மற்ற இரண்டு குதிரைகளும், வண்டியும் அப்படியே பாலத்தின் ஓரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. பஸ்கால் மூர்ச்சை அடைந்துவிட்டான். வெகு நேரஞ் சென்று அவனுக்குப் பிரக்ஞை வந்தது ஆனால் இந்த ஆபத்து அவனுடைய மூளையில் நன்றாகப் பதிந்து விட்டது தான் தெய்வீகமாகப் பிழைத்த படியினால், இந்தச் சம்பவம் அவனுக்குத்தெய்வத்தின் அறிக்கையாக, அஃதாவது தான் இந்த உலக வியாபாரங்களைத் துறந்து, ஆத்ம ரக்ஷணையைக் கவனிக்க முயலவேண்டிய தென்ற கட்டளையாகத் தோன்றிற்று.

பஸ்கால், பௌதிக, கணித சாஸ்திரி மாத்திரமன்று; ஆழ்ந்த யோசனையுடைய ஒரு கல்விமான்; "பஸ்காலின் நீதி மொழிகள்" எனப் பெயர் பூண்ட அவனுடைய ஞானத்திரட்டை வாசிக்

காதவர்களில்லே. பின் வரும் உயர்ந்த நீதிமொழியை ஸகலரும் அறிவார்கள்:—

மனிதன் ஒரு புல், இயற்கையில் மிகவும் பலஹீனமான ஒரு திரணம். ஆனல் அவன் சிந்திக்கும் ஒரு புல் அவனை நசுக்குவதற்கு ஜகமனைத்தும் ஆயுதந்தாங்கிவர வேண்டிய தவசிய மில்லை. கொஞ்சம் நீராவி, ஒரு துளி ஜலம் போதும் அவனைக் கொல்வதற்கு; ஆனல் ஜகம் அவனைக் கொன்றபோதிலும், தன்னைக் கொல்லும் ஜகத்தைக் காட்டிலும் மேலானவன், உயர்ந்தவன். ஏனெனில் "நாம் சாகின்றோம்" என்கிற ஞானம் அவனுக்கிருக்கின்றது. மனிதனைவிட ஜகத்திற்கிருக்கும் மேன்மை, ஜகத்துக்குத் தெரியாது. நமக்கிருக்கும் பெருமை முழுதும், நாம் சிந்திக்குந் தன்மை யுடையவர்க ளானபடியினாலேதான்.

பஸ்கால் 1662 இல் ஆகஸ்டு மாதத்திலே இறந்தான். "தெய்வம் என்னை என்றும் கைவிடாதிருக்க" இவைதாம் அவனுடைய கடைசி வார்த்தைகள். அவனுக்கு அப்போது 39-வயது.

N. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

புதுச்சேரி.

ராமன் என்னும் ராட்சச விரோதி.

(முன் தொடர்ச்சி)

இப்படி இறந்துபோன இந்த இராட்சசனுக்குச் சிநேகிதன் ஒரு ராட்சசன் உண்டு. இவன் ஒரு அடர்ந்த காட்டின் மத்தியில் ஒருபெரியவீட்டில் வசித்திருந்தான். இவன் தனதுமுக்கிய சிநேகிதனுன ராட்சசன் கொல்லப்பட்டான் என்று கேள்விப் பட்டான்; இதற்காக மிக வருந்தினுன். மேலும் அவனைக் கொன்ற அந்தப் பையனை எங்கேயாவது கண்டால் கொல்லுவதாகத் தீர்மானித்தான்.

இதற்குப் பிறகு நான்கு மாதத்திற்கு அப்பால் ஒரு நாள் ராமன் காட்டிற் கருகாமையில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான்; அப்பொழுது ஒரு ஊருணி (தண்ணீர் ஊற்று)க் கரையின்மீது உட்கார்ந்தான்; அவ்விடத்தில் களைப்பின் மிகுதியால் தூங்கி விட்டான்.

இச்சமயத்தில் தண்ணீர்க்காக ஊருணிக்கு வந்த இந்த ராட்சசன் ராமனைக் கண்டான். அவன் உடுத்தியிருந்த அரைக்கச்சையால் தன்னுடைய சிநேகிதனான ராட்சசனைக் கொன்றவன் இந்தப் பையன்தான் என்று கண்டறிந்தான்.

ஆகையால் இவனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு காட்டின் மூலமாய்த் தனது வீட்டிற்குத் தூக்கிக்கொண்டு போனான். ராமன் அங்கே போனபோது இறந்துபோன மனிதர்களுடைய எலும்புகள் தரை முழுமையும் இருப்பதைக் கண்டான்.

இவனை ஒரு பெரிய அறையில் அடைத்து அதைப் பூட்டி விட்டான். தன்னோடு இந்தக் காட்டில் வசித்திருந்த வேறொரு ராட்சசனை அழைத்துவரப் போனான்.

அந்த அறையில் அடைப்பட்டு இருந்த இராமன் ஜன்னல் வழியாய் வெளியே பார்த்தான். அப்பொழுது இரண்டு ராட்சசர்கள் உள்ளே வருவதைக்கண்டு, தன்னைக் கொன்று இராப் போஜனத்தில் சாப்பிட்டு விடுவார்கள் என்று மிகப் பயந்தான்.

தான் இருந்த அறைமுழுதும் பார்த்தபோது ஒரு மூலையில் பலமான இரண்டு கயிறுகளைக் கண்டான். அவற்றை எடுத்து முனைகளில் இரண்டு முடிச்சிகள் போட்டான்.

ராட்சசர்கள் ஜன்னலுக்கு அருகாமையில் வந்தபோது இந்தக் கயிறுகளை அவர்களின் தலைகளுக்கு மேல் நேராக எறிந்தான்; தன்னிடத்திருந்தக் கயிறுகளின் மற்றமுனைகளைக்கூறையில் ஒரு சரமரத்துண்டில் கட்டினான். இந்த இரண்டு ராட்சசர்களும் மூர்ச்சை அடைந்து தளரும் வரைக்கும் தனது முழுசக்தியைக் கொண்டு கயிறுகளை இழுத்தான்.

இவர்கள் முகம் கறுத்த பின்பு கயிற்றின் மூலமாய் இவன் இறங்கி அவர்களது தலையண்டை வந்து சேர்ந்தான். பிறகு தனது வாளை உருவி அவர்களைக் கொன்று விட்டான்.

ராமன் பிறகு முதல் ராட்சசனுடைய சொக்காய் ஜோப்பியிலிருந்து ஒரு சாவிக்கொத்தை எடுத்தான். உடனே அவன் வீட்டிற்குப்போய் அங்கே மூன்றுபெண்கள் தங்கள் தலைமயிரால் முடிச்சி போடப்பட்டு ஆகாரமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுச் சாகிறாப் போல் இருப்பதைக் கண்டான்.

ராமன் இந்தப் பெண்களைப் பார்த்து; "அம்மா! ராட்சசனை யும் அவனது சகோதரனையும் கொன்று விட்டேன். நீங்கள் எதேச்சையாக இருக்கலாம்" என்று சொன்னான்.

அவர்களிடத்தில் அந்த வீட்டுச் சாவியைக் கொடுத்துவிட்டு தான் பிரயாணமாய்ப் போய்விட்டான். அவன் வெகுதூரம் நடந்து போனான்; இதனால் இளைப்படைந்தான்; ஆனால் இளைப்பாற ஒரு சத்திரமும் அவனுக்கு அகப்படவில்லை.

கடைசியாக அவன் ஒரு பெரிய வீட்டிற்கு வந்தான்; அந்த வீட்டின் கதவைத்தட்ட உள்ளே யிருந்து இரண்டு தலையுள்ள ஒரு பெரிய ராட்சசன் வெளியே வந்தான்.

அவனைப் பார்த்து இராமன் "தான் ஒரு எளிய பையனென்றும், வழிதப்பி வந்தேன்" என்றும் சொன்னான். இந்த ராட்சசன் அவனை உள்ளே வரும்படி அழைத்துக் கொண்டு போய் ஒரு பெரிய அறையில் விட்டான் அங்கே ஒரு நல்ல படுக்கை யிருந்தது. அதைப் பார்த்து இராமன் இராத்திரி சுகமாகத் தூங்கக்கூடும் என்று நினைத்தான்.

இவன் மிகவும் களைத்திருந்தபடியால் தனது சட்டைகளை மிகத் துரிதமாகக் கழற்றிவிட்டுப் படுக்கையில் சீக்கிரமாகப் படுத்துக்கொண்டான். ஆனால் அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

(இன்னும் வரும்.)

வா. ஆறுமுகச்செட்டியார்.
முத்தியாலு பேட்டை
சென்னை.

குதூகல வர்த்தனி.

(முன் தொடர்ச்சி)

ஸ்திரீகாந்தர்:—அது நன்றாயிராது. நான் மாத்திரம் சந்தியாவந்தனஞ் செய்கிறேனா? நெற்றியி லேதேனும் வைக்கிறேனோ? இன்னும் நம்ம ஸொஸைடி பிரெண்ட்சுகள் (Society friends) அநேகரும் அப்படியே யிருக்கிறார்கள். சந்தியாவென்ன? வந்தன மென்ன ஸார்? நான்ஸென்ஸ்.

சோமநாதையர்:—நீங்கள் இங்கிலீஷில் எவ்வளவு நிபுணர்களானாலும் அது மாத்திரம் சொல்ல வேண்டாம். பிராம்மணர்களானதினால் வாஸ்தவத்தில் சந்தியாவந்தனம் செய்யாமற் போன போதிலும், பிரதிதினம் தீர்த்தமாடா விட்டாலும், எந்த இடத்தில் எவ்விதமாக இருந்த போதிலும் நம்முடைய ஆசாரங்களில் தவறினவர்களல்லவென்று மேலுக்காகிலும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

பாஸ்கராசாரி:—நீங்கள் சொன்னது போல் டெபமேடரி சார்ஜே நன்றாயிருக்கின்றது. நல்லதிருக்கட்டும். போன சுக்கிரவாரம் தெற்கேயிருந்து மானேஜர் குண்டோதர ஐயர் வீட்டவர்கள் கலியாணத்திற்கு வந்த மேளத்தில் பதினாறு வயதுள்ள பெண் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? நம்மில் யாராகிலும் அவளை வைத்துச் கொண்டால் வெகு நன்றாயிருக்கும்.

ஸ்திரீகாந்தர்:—நான் இந்தச் சங்கதியை முன்னமே ஆலோசித்து அவர்களுக்குப் போகடி விட்டேன். அவர்கள் அவளுக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மாதம் ஒன்றுக்கு 150-ரூபாய் கொடுப்பதாகப் பத்திரமெழுதிக் கொடுத்தால் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோமென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது 400-ரூபாய் வரையும் செலவுக்கு வேண்டும். ஒரு பெரிய மிராசுதார் கேசில் 2000-ரூபாய் வரையிலும் பீஸ் (fees) வரவேண்டும். அது இப்போது வந்தால் சௌகரியமாகக் காரியத்தை முடித்து நம்ம பிரெண்ட்ஸுகளை வரவழைத்து விருந்து செய்து அவர்களெதிராகவே ஜதையாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயமிருக்கிறது.

சோமநாதையர்:—எனக்கு மெத்த சந்தோஷம். தாங்கள் அதிர்ஷ்டவந்தர். உங்கள் கோரிக்கை தப்பாமல் பலிக்கும். மிராசுதார் பீஸ்வராமற் போனாலும் இந்தப் பட்டணத்தில் எந்த வர்த்தகனிடத்திலாவது அனுப்பிக் கைபதிலாகக் கொண்டு வரச் செய்யுங்கள்; அல்லது எந்த மார்வாடிக் காகிலும் ஒரு பிராமிஸரி நோட்டு எழுதிக் கொடுத்து வாங்கிக் கொடுங்கள். நானுடனே போய் அந்தப் பெண்ணுக்கு வேண்டிய பெனாரஸ் புடவை, பட்டுப்பீதாம்பர சேலைகள், அவைகட்குத் தகுந்த இரவிக்கைகள், இன்னும் உங்களுக்கு வேண்டிய வேஷ்டி முதலாயினவும், பல

கார தினுசுகளும், அத்தர் புனுகு ஜவ்வாது தினுசுகளும், வாசனை யெண்ணெய்களும் இன்னும் வேண்டிய எல்லாச் சாமான்களும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மணி நேரத்திற்குள்ளே வருகிறேன். என்ன ஸார்! "இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென் றெண்ணவோ திடமில்லையே." நாமெப்போது இறந்து விடுவோமோ நமக்குத் தெரியாது. பிழைத்திருக்கிற நாலு நாளும் இப்படிப்பட்ட சந்தோஷத்தோடு கழிய வேண்டும். இப்படிக்கில்லாதவர்கள் பிழைப்பு என்ன பிழைப்பு ஸார்? விதவைப் பிழைப்பல்லவா?

ஸ்திரீகாந்தர்:—கையில் மணி ரெடியாயிருந்தால் இன்றைய சாயங்காலமே முகூர்த்தம் வைத்து இந்த மத்தியான்னமே உங்களெல்லோருக்கும் விருந்து செய்விப்பேன். இரண்டு மாதங்களாகக் காயலாவாக இருந்ததால் கோர்டுக்குப் போகாமலிருந்து விட்டேன். இதனுல் பார்டிகளுடைய பீஸ் கைக்கு வரவில்லை. காயலா பெட்டர் பண்ணிக் கொள்வதற்கே அங்கங்கே கடன் வாங்கினேன். 50-ரூபாய் போனுலும் நல்ல வைத்தியரிடமிருந்து அவுஷதம் வாங்கிக் கொண்டால் நல்லதென்று இந்த வைத்தியரை வைத்தீசுரன் கோவிலிலிருந்து வரவழைத்தேன். இவரிங்கிருக்கும் போதே உங்கள் தேகத்தில் நீடித்திருக்கும் படியான பழைய சாட்டியங்களை யெல்லாம் போக்கடித்துக் கொள்ளுங்கள். தெரியாத முண்டத்தினிடமிருந்து மருந்து வாங்கிக் கொண்டதால் அவன் ரஸத்தை வைத்தான். அதனுல் வாய்ப்பிடித்துக் கை கால்களுக்கும் பிடிப்புண்டாகிப் போன வருஷம் நாலு மாத காலம் பாயும் படுக்கையுமாயிருந்து மகா சிரமப்பட்டேன்.

சோமநாதையர்:—நீங்கள் வைத்துக் கொண்டவளிடத்தில் ஜாட்டியங்கள் ஒன்றுமில்லை யென்று சொல்லுகின்றுர்களே!

ஸ்திரீகாந்தர்:—அவளிடத்தில் இல்லை ஸார். போன வாரத்தில் நூதனமாக மதனுபுரத்திலிருந்து மேளம் வந்ததே; அவளிடத்தில் தெரியாமல் பால் மாறினது. அவளை யிராத்திரியில் பார்த்தால் அதி பாலியையாகத் தோன்றுகிறுள்; பகலிற் பார்த்தால் குறைந்தது நாற்பது வயதிருக்கும். எனக்குக் கண்ணிருந்தும் அவள் மயக்கத்தால் தெரியாமற் போய்விட்டேன்.

சோமநாதையர்:—சரி! சரி! தெரிந்தது. அந்த முண்டை எனக்கு முன்னமே தெரியுமே. எனக்குப் பதினாறு வயது வந்தது முதல் இப்போது வரையும் இருநூறு முண்டைகள் தெரியும். நம்பவேண்டும். எனக்கு எப்போதும் பாரிய வியாதி யொன்றுஞ் சம்பவிக்கவில்லை. ஒரு தரம்மாத்திரம் விசித்திரமான ஜாட்டியங் கண்டது; அதனால் சாகிறவன் தான். தெய்வாதீனம் பிழைத்தேன். நாலுநாள் என்னைத் தரையிலேயே போட்டு வைத்திருந்தார்கள். பாஸ்கராசாரியரே! உங்கள் தமையனாரும் இப்படிப்பட்ட ஜாட்டியத்தினாலேயே இறந்து போனாரல்லவா?

பாஸ்கராசாரியர்:—எல்லோரும் சாகிறார்களையா. ஆயுசு முடிந்தவன் எவனோ ஒருவன் சாகிறான். நாமித்தனை நாளாக இந்த வியாபாரத்தில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இப்போதாகிலும் செத்தோமோ? நாமொரு விஷயத்தில் மாத்திரம் சாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும். பார்த்த முண்டைகளோ டெல்லாம் சிநேகம் பண்ணுவதை விட்டு ஒருத்தியையே வைத்துக் கொண்டால் நூறு வருஷமானாலும் பரவாயில்லை.

சோமநாதையர்:—நீர் ஒருத்தியையே வைத்துக் கொண்டிருந்தீரே? உமக்கேன் வியாதி வந்தது?

பாஸ்கராசாரி:—எப்போதும் வியாதி வராமலிருக்குமா? அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தாலும் பிராண பயமிராது. நான் வைத்துக் கொண்டிருப்பவள் மகா பதிவிரதை, சுசீலை, கபடமற்றவள். நான் ஒருநா ளில்லாமற் போனால் அவள் வீட்டில் செவ்வையாகச் சாப்பிடவே மாட்டாள், நான் எதற்காவது கண்டித்தால் பதில் பேசாள். என்னோடு அவள் தாயாரே பத்து தரம் இரகசியமாகச் சொல்லியிருக்கிறாள். அவளுக்குப் பரபுருஷரென்றால் துரும்புக்குச் சமானம். ரோகங்களென்ன சரீர பேதத்தா லுண்டாகும்?

சோமநாதையர்:—நீங்கள் வைத்துக்கொண்டிருப்பவள் ஒருத்தியேயல்ல, நம்முடைய சிநேகிதர்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியான தாசிகளும் அப்படியேதான். அன்றியும் இந்த வூரிலிருக்கும்படியான கோவில் தாசிகளும், இதரவூர்க் கோவில் தாசிகளும், மற்ற எல்லா அனுமத்து தாசிகளெல்லோருமே அதே மாதிரி. முக்கியமாகத் தாசிகளெல்லாம் பதிவிரதைகளே. இவர்க

ளோடு பழகி இவர்கள் குணுனுபவங்கள் தெரியாதவர்கள் மாத்திரமே பலவாருக இவர்களைத் தூஷிக்கின்ருர்கள். இப்போது நான் வைத்துக்கொண்டிருப்பவள் பர புருஷன் முகத்தை யறியவே மாட்டாள். நம் மதிருஷ்ட வசந்தான் இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் கிடைத்தார்களே யொழிய வேறல்ல.

ஸ்திரீகாந்தர்:—நீங்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பவள் அங்கங்கே மேளத்திற்குப் போகிருள். நான் வைத்துக் கொண்டிருப்பவள் இந்த வீதி யெப்படியிருக்கு மென்றும் அறியாள். கோவில் முறைக்கும் போகிறதில்லை. நான் வைத்துக் கொண்ட ஒரு வருஷமாக கெஜ்ஜை கட்டுவதையே நிறுத்தி விட்டேன். மாதம் நாலு ரூபாய் சம்பளங் கொடுத்து ஒரு ஆளை அவளுடைய வாசலில் காவல் வைத்தேன். காமராஜா அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பவள் வேருெருவன் பேரில் மோகப்பட்டு அவனுக்குத் தன்னுடைமைகளைக் கொடுக்கிருளென்று கேள்விப்பட்டேன். ஆனல் அது எவ்வளவு வாஸ்தவமோ தெரியாது.

சோமநாதையர்:—இந்தச் சசந்தியைப் பற்றிப் பிறகு சாவகாசமாய்ப் பேசிக்கொள்வோம். நாம் முதல் பேசிய விஷயத்தைச் செவ்வையாக ஆலோசித்துச் சிக்கிரம் ஏதாவதொன்று செய்யவேண்டும். இல்லாமற் போனல் அவர்கள் அத்து மீறி நாளைக்கு நாம் அந்தப் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டால் ஏதாவது கலபா செய்வார்கள்.

ஸ்ரீகாந்தர்:—பாருங்கள், அந்தப் பூல்சு (fools) களுடைய வியாதியை ஒருவாரத்தில் சொஸ்தப்படுத்துகிறேன். நாம் பேசிய சங்கதி ஒருவருக்குந் தெரிய வேண்டாம். கோர்டுக்கு டைம் ஆய்விட்டது. எழுந்திருப்போம் (என்று எல்லோரும் போகிருர்கள்).

(வரும்)

சோக்கலிங்கம் பிள்ளை,

சென்னை.

தாராபாய்.

(முன் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறு தந்தையின் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்ட தாராபாய் அவருக்குத் தீர்க்க தண்டம் சமர்ப்பித்து அவர் சந்நிதியை விட்டு ப்ரிதிராயிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனள். அவளும் ப்ரிதிராயும் தங்களுக்குக் கிடைத்த இருநூறு குதிரைச் சேவர்களுடன் தோடா நாட்டுக்கருகிலுள்ள ஒரு காட்டிற்குள் சென்று தங்கினர். இவ்விருவரும் அதிக வீரத்தன்மையும் கூரிய புத்தியும் உடையவர்களானமையின், முசல்மான்களைத் தாக்கும் உபாயத்தை எண்ணலாயினர். வெகு நேரம் தீர்க்க ஆலோசித்து மொஹரம் பண்டிகை தினத்தில் முசல் மான்களைத் தாக்க வேண்டுமென்று தீர்மானஞ் செய்தனர். மொஹரம் பண்டிகையானது முசல் மான்களுக்கு மிகுந்த சிறந்த உகந்த பண்டிகையாகும். முசல்மான்கள் நன்மைக்காக அதிகப்பிரயாசப்பட்டுத்தன்னுடைய வாழ் நாள் முழுமையும் இவர்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டே வினியோகித்து வந்த உசேன் என்னும் ஒரு சீமான் இருந்தான். அவன் தன் பகையாளிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டான். இதனை வருஷந்தோறும் 3-பதார்த்தமாக முசல் மான்கள் கவனித்து வருகின்றனர். இந்தத்தினம் மொஹரம் என்று அவரால் கூறப்படும். அந்நாளில் முசல் மான்கள் சமயோன் மத்தர்களாய் (like fanatics) த் திரிவார்கள்; மதா வேசத்தால் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் நடந்து கொள்வார்கள்; ஹிந்துக்களுக்குச் சம்மதமில்லாச் சிற்சில காரியங்களை வேண்டுமென்றே செய்து கோபத்தை மூட்டி கலகத்திற்கு ஹேது விளைப்பதில் பிரியமுள்ளவராயிருப்பர்; அத்தினத்தில் பிசாசைப் போலப் பயமுறுத்தும்படியான பயங்கரமான காரியங்களைப் புரிவதற்கஞ்சாதவராயிருப்பார். அத்தன்மையான தினத்தில் முசல் மான்களை யல்லோலகல்லோலப்படுத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவண்ணம் அந்தப்பண்டிகைதினம் இருட்டாவதற்கு முன்னரே இரண்டு இராஜ புத்திர வீரர்கள் தோடா நாட்டுக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தனர். இவர்களை இன்னொரு இராஜபுத்திர குதிரைவீரன் பின் தொடர்ந்து புக்கனன். முதற் சென்ற இரண்டு வீரர்களும் யாரெனின், ப்ரிதிராயும் தாராபாயும். இவர்கள் பின் சென்றவன் ஸெனிக்ரர் (Senegar) என்னும் நாட்டுக் கதிபதியாவன். இருநூறு

குதிரை வீரர்களும் இவனுடையவர்களே. ப்ரிதிராய் இவ்வதி பதியின் அன்னியோன்னிய சிநேகன். இவர்கள் தம்முள் உடற் பேதமே யொழிய உயிர்ப்பேத மில்லாதிருந்தனர். இவர்களுக்குள் நேர்ந்திருந்த நட்பானது புணர்ச்சியும் பழகுதலும் ஆகிய இக்காரணங்களாலுண்டாய தன்று. இருவருக்கு மொத்த அறிவுதான் இவர்களுடைய நட்புக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது. இவ்வதி பதி ப்ரிதிராவை நல் வழியிற் செலுத்தி ஊழினல் வந்த துன்பத்தை உடனிருந் தனுபவித்தவனுகலின், இவனது சிநேகத் தன்மையை இங்கு தக்கவாறு எடுத்துரைக்க இயலுமோ.

"உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு" என்று தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவ நாயனர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வண்ணம் ப்ரிதிராயுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை விலக்கத் தன்வசமிருந்த 200-குதிரைச் சேவகர்களை கொண்டு வந்து அவர்களுக்குத் தகுந்த கட்டளைகளை யிட்டு விட்டுத் தானும் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தான். இவன் நட்பன்றோ நட்பாகும். ஸெனிகார் நாட்டதிபதி கட்டளை யிட்ட வண்ணம், இருநூறு குதிரை வீரர்களும் தோடா நாட்டுக் கோட்டையை நோக்கி மெல்லச்செல்லலுற்றனர். கோட்டையைச்சுற்றி மலைகள் செறிந்திருந்தமையின், குதிரை வீரர்கள் வந்து கொண்டிருந்தது முசல் மான்களுக்குத் தெரியாமற் போயிற்று. இவ்வாறவர்கள் யாதொரு தடங்கலுமின்றிக் கோட்டைவாயிலை அணுகியதும் சித்திரப்பாவை யொத்து அசைவற நின்றுகொண்டு கோட்டைக்குட்சென்ற தங்கள் தளகர்த்தர்களின் உத்தரவுக் கெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இது இப்படியிருக்கக் கோட்டைக்குள் புகுந்த அம்மூன்று வீரர்களும் தங்களுக் கெதிர்ப்பட்ட முகலாயர்கள் எல்லாரையும் கண்டதுண்ட மாக்கியதால் அங்கிருந்த ஜனங்கள் மனக்கலக்கமடைந்து எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஓடத் தலைப்பட்டனர். முசல்மான் வீரர்களும் நிராயுத பாணிகளாய் உடுத்த உடையோடு நாலுதிக்கிலும் இருந்தோடினர். இவ்வாறு கோட்டை முழுதும் கூக்குரலும் குழப்பமும் உண்டாயின. அபாயக் குறியைத் தெரிவிக்கும் பேரிகையை அடித்தனர். கோட்டைக் கதவு மூடப்பட்டது.

இவையெல்லாம் இப்படி நேரிடுமென்று ப்ரிதிராய் எதிர் பாராததன்று. போர்வீரர்களைத் தன்னுடன் இட்டுக்கொண்டு போ

யிருந்தால் இவ்விதக் குழப்பமும் கலக்கமும் உண்டாக்க முடியா வென்று ப்ரிதிராய் நன்முய்த் தெரிந்தே தனது சைனியத்தை வெளியே நிற்கும்படி கட்டளையிட்டான். இங்ஙனமின்றிப் போர் வீரர்களைத் தன்னுடன் கொண்டு போயிருந்தால் குதிரைகளின் காலடிகள் சப்தத்தால் முசல்மான்கள் உஷாராகிக் கோட்டைக்கத வை உடனே மூடிவிட்டு எல்லாவித எறிபடைகளையும் யாதொரு இரக்ஷணையும் களைப்புமின்றி நிற்கும் இராஜ புத்திர வீரர்களின் மேல் பிரயோகித்து அழிப்பதற்குச் சுலபமாயிருக்கும். இதுகார ணத்தைப் பற்றிதான், அம்மூன்று வீரர்களும் கோட்டைக்குள் படையையுடன் செல்லவில்லை. கோட்டைக் கதவு மூடப் பட்டதும் வெளியேயிருந்த குதிரை வீரர்கள் கோட்டையை தாக்கினர். எல்லா ஜனங்களுடைய கவனமும் கோட்டையைத் தாக்கிநின்ற குதிரைப் போர்வீரர்கள் மேல் போனது. இது தான் நல்ல சமயமென்று ப்ரிதிராய் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து விட்டான். உடனே தனது குதிரைப் போர்வீரர்கள் சரேலென்று கோட்டைக்குள் புக்கனர். இராஜ புத்திரர்களின் ஆலோசனை முற்றிலும் கைகூடி வந்துவிட்டது. கோட்டைக்குள் நுழைந்த இராஜபுத்திர போர்வீரர்கள், பிரமித்துக்கலக்க முற்றிருந்த முசல் மான்களை வதை செய்ய ஆரம்பித்தனர். மகம்மதியப் போர்வீரர் கள் ஒன்று சேர முயன்றனர். அவர்கள் பிரயத்தினம் வீணாய்ப் போய்விட்டது; இராஜ புத்திரர்களுடைய வாளுக்கு இரையாகி உதிர் சருகுபோல் கீழே விழுந்து மாண்டனர். தாராபாயும் ப்ரிதி ராயின் பக்கலிலேயிருந்து தனது தேசப்பகைபாளிக ளனேகரை யும் தனது குடிசனங்களை ஹிம்சித்த துராத்மாக்களான முசல் மான்க ளனேகரையும் தன் கையினாலே கொன்றனள். மாலைப் பொழுது நெருங்குவதற்குமுன் இராஜபுத்திரர்கள் ஜயம் முற்றுப் பெற்றது. முக்காலே மூன்றுவீச முசல்மான்கள் யமபுரம் அனுப் பட்டனர். மிகுந்த சிற்சிலர் நாலாப் பக்கங்களிலும் ஓடத் தலைப் பட்டனர். இவ்வாறு ஓடத்தலைப்பட்டவர்களையும் இராஜபுத்திர வீரர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்றதைக் கண்ணுற்ற தாராபாய் அவர்களைத் தடுத்து “இப்படி பயந்தோடும் மகம்மதியர் பிழை த்துப் போகட்டும். தோடா நாட்டைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென் பது நமது யெண்ணமே யொழிய அவர்களைக் கொலை செய்ய வே ண்டுமென்பதல்ல என்று காருணியத்துடன் புகன்றனள். இவ் வாறு தோடா நாடு மறுபடியும் இராஜபுத்திரர் வசமாயது. குண

சீலனான சூர்தான் அபீஷ்டம் நிறைவேறிற்று. நற்குண நற்செய்கையையுடைய ப்ரிதிராயுக்கும், பதிவிரதா சிரோமணியாகிய தாராபாயுக்கும் அதிக குதூகுலத்துடனும், ஆடம்பரத்துடனும் பாணிக்கிரஹண மஹோற்சவம் நடந்தேறியதென்று கூறவும் வேண்டுமோ—சூர்கான் தன் நாடாகிய தோடா நாட்டுக்கு மீண்டும் சென்று சிலநாள் கழித்து அந்நாட்டின் ஆசாட்சியை ப்ரிதிராயினிடத்தும் தாராபாயினிடத்தும் ஒப்புவித்து விட்டு மறுபடியும் பினாபூருக்குச் (Pinapore) சென்று வானப் பிரஸ்தாஸ்ரமத்தை அவலம்பித்துத் தனது வாழ்நாளைக் கழிப்பானாயினள்.

(இன்னும் வரும்)

P. மாணிக்கசாமி முதலியார் பீ., ஏ.
இரங்கூன்.

All rlghts reserved

கதாவிநோதமாலை.

(முன் தொடர்ச்சி)

இஃது இவ்வாறிருக்க வனத்தில் என்ன நடந்ததென்பதைக் கவனிப்போம். வனத்திலுட்கார்ந்த சகோதர சகோதரிகள் இருவரும் வெகு நேரம் வரையில் தகப்பனார் வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவர் வராததால், ஏதோ கேடு நேரிட்டதென்று அழத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அவ்வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த வியாபாரிகளின் தலைவனான சூடாதரன் என்னும் வாணிபன், அக்குழந்தைகள் அருகே வந்து “இங்கே ஏன் நீங்கள் ஒன்றியா யிருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டான்; குழந்தைகள் நடந்ததை யெல்லாம் சொல்ல, வாணிபன் கருணை கூர்ந்து அண்ணன் தங்கை இருவரையும் தன்னூரில் தன்வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் அச்சிறுவனைத் தன்மகனைப்போல் வளர்த்துவந்தான். பூபாலன் அவ்வைசியன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு இளவயதிலேயே அக்கினியில் ஹோமம் செய்தல் முதலிய அக்கினி காரியங்கள் செய்யத்தொடங்கினன். ஒருநாள் தேவபுரத்து அரசனாகிய தேவதர்மன் என்பவனுடைய மந்திரி, அரசன் காரியமாக அவ்வழியாய்ப் போகையில் அவ்வியாபாரி வீட்டுக்கு வந்தான். அம்மந்திரி உயர் குலத்து உதித்த பிராம்மணன், அவனுக்கு ஆதிசேஷன் என்று பெயர். அவன் இந்த

ஷியாபாரிக்கு வேண்டியவன். ஆதலால் யானை, குதிரை, காலாட் படையோடு, இவ்வியாபாரி வீட்டில் இறங்கினன். அங்குப் பூரண தேஜஸோடு கூடியவனும், ஜபத்திலும் வைசுவ தேவத்திலும் ஆழ்ந்தமனதை யுடையவனுமான பூபாலனைப் பார்த்து, "நீயார்" என்று வினவி, அவ்வண்ணன் தங்கை யிருவரும் தன்னினத்தைச்சேர்ந்தவர்களென்று அறிந்து, தனக்குக் குழந்தைகள் இல்லாமையால் அச்சிறுவன் சிறுமி இருவரையும் அவ்வர்த்தகனிடம் கேட்டுத் தன்னூருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், கல்வி கேள்விகளாலும் செல்வத்தாலும் விளங்கும் தன் மாளிகையில் பூபாலனைத் தனது புத்திரனுக வைத்து வளர்க்கத் தொடங்கினன்.

கானவர்களால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு விடுதலை பெறுமாறு கதிரவனை வணங்கிக் கொண்டிருந்த பங்கஜலோசனன் கதிஎன்ன ஆயிற்றென்று பார்ப்போம். அவன் சிறையிலிடப் பட்டுச் சில நாட் சென்றபின் கேஸரி தம்ஷ்டிரன் பங்கயலோசனனிடம் சென்று "ஓ இருபிறப்பாளா! சூரியதேவன் என் கனவில் வந்து பிராமணனைக் கொல்லாதே; அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரஞ் செய் என்று கட்டளை யிட்டிருக்கிறர். ஆகையால் எழுந்திருந்து உமக்கு இஷ்டமான இடத்திற்குச் செல்லலாம்" என்று சொல்லி அவனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து, அவனுக்கு மரியாதை செய்து, முத்து, கஸ்தூரி இவைகளைக் கொடுத்து, முன் அவ்வந்தணன் அகப்பட்ட காட்டில் கொண்டுபோய் விடும்படி இரண்டு பில்லர்களை அனுப்பினன். இவ்வாறு சங்கடத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற பங்கஜலோசனன் அவ்வனத்தில் தன் பிள்ளைகளைத்தேடத் தொடங்கினன். எங்குத் தேடியும் அவர்கள் அடையாளம் கிடையாமையால் இன்னும் அதிகமாய் அலையத் தொடங்கினன். அலைந்து அலைந்து அவ்வந்தணன் கடற்கரையிலுள்ள கமலபுரம் என்னும் நகரத்தை அடைந்தான். அந்நகரில் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் அதிதியாக இறங்கிப் போஜனமான பின் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பங்கஜலோசனன் தன் கதையைக் கூறினன். அப்பொழுது அவ்வீட்டு எஜமானன் "ஐயா? சிலநாளுக்கு முன் இந்த ஊரில் சூடாதரன் என்னும் ஒரு வியாபாரி வந்திருந்தான். அவன் தனக்குக் காட்டில்கிடைத்தனரென்று ஒருபிராமணச் சிறுவனையும், அவன் தங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்

தான். அவர்கள் மிகவும் அழகாயிருந்தார்கள். அவன் இவ்விடமிருந்து நாரிகேள தீவுக்குச் சென்றான் அச்சிறுவன் பெயர் என்னிடம் சொல்லவில்லை என்றான் அதைக் கேட்டு அவன் அவ்விருவரும் தனது குழந்தைகள் தாமென்று நிச்சயித்து, அவ்விரவைக் கமலபுரத்திலேயே போக்கி மறுநாட் காலையில் நாரிகேள தீவிக்குச் செல்பவனாகி விஷ்ணுவர்மா என்னும் அவ்வியாபாரியைத் தேடிப் பிடித்து, அவனைச் சிநேகஞ்செய்து புத்திர வாஞ்சையால் அவனுடன் கப்பலேறி நாரிகேள தீவுக்குச் சென்று அங்கே யிருக்கும் வாணிபர்களைச் சூடாதரன் இங்கே வந்திருக்கிறானா?'' என்று விசாரிக்க, அதற்கு அவர்கள் “அவன் இங்கே வந்திருந்த துண்டு; அவனுக்கு இரண்டு சிறுவர் அகப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் இப்பொழுது அவன் அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கடாகத் தீவுக்குப் போயிருக்கிறான்” என்றார்கள். அதைக்கேட்ட அந்தணன் கடாகத்தீவிற்குச் செல்வோனாகிய கிருஷ்ண வர்மாவிடம் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு அவனுடன் கப்பலேறிக் கடாகத்தீவிற்குச் சென்றான். அவ்விடம் விசாரித்த பொழுது அவன் கர்ப்பூரத்தீவிற்குச் சென்றிருக்கின்றானென்று தெரிந்தது. இப்படி அதிலிருந்து ஸ்வர்ணத் தீவுக்கும் அதிலிருந்துசிங்களத் தீவிற்கும் அவ்விடமிருந்து அவனது இருப்பிடமாகிய சித்திரகூடம் சென்று விட்டானென்று கேள்விப்பட்டு அவ்விடமிருந்து அமுர்த சுரபியென்னும் தன் சொந்தக் கப்பலில் சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லும் கோடீஸ்வரன் என்னும் வர்த்தகனோடு சித்திரகூடம்சென்றான். குழந்தைகளைத் தேடிப் பிடிப்பதில் பிடிவாதத்தோடுகூடிய அப்பிராமணன் அவ்வூரில்போய்ச்சேர்ந்து சூடாதரனிடம் சகல விருத்தாந்தத்தையும் சொல்லச் சூடாதரன், அவ்வந்தணன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பிராமணனது துக்கத்தையறிந்து, தனக்குக் கிடைத்த சிறுவர் இருவருக்குப் பதிலாக வேறு இரு சிறுவரைக் காட்டினான். ஆனால் அந்தணன் ஆசைக்கு அஸ்தமனம் ஏற்பட்டு விட்டது. பங்கஜலோசனன் அவ்விரு பாலர்களையும் பார்க்கும்பொழுது அவர்கள் அன்னியர் குழந்தைகள் என்று தெரிந்தது. இதைப்பார்த்துப் பிராமணன் சோகமேலிட்டு ‘‘ஐயோ! தெய்வமே! என் விதியே! நான் அலையாத இடமெல்லாம் அலைந்தேனே! மிகுந்த கஷ்டத்தைப் பொறுத்தேனே! பசிதாகத்தைப் பார்க்கவில்லையே! எனக்கு எனது மகனும் அகப்படவில்லையே! மகளும் அகப்படவில்லையே! ஐயோக்

கியனான அரசன் முன்பு ஆசைகாட்டிப் பின்பு அதை ஈடேற்றாமல் விட்டுவிடுவது போல என்பிராப்தமானது, எனக்கு ஆசை காட்டி என்னை மோசஞ் செய்து விட்டது. போக்கிரியான ஒரு பிரபு வீணாக ஒரு மனிதனை இங்குமங்கும் அலைக்கழிப்பது போல என் துரதிருஷ்டமானது என்னை இங்குமங்கும் இழுத்தடித்து என்னை வெகுதூரம் அலையவைத்து விட்டது" என்றான்.

இவ்வாறு பிராமணன் துயரப்படுவதைப் பார்த்துத் தனவானாகிய சூடாதரன் சமாதானம் சொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பங்கஜலோசனன் வியாபாரியைப் பார்த்து "வியாபாரியே! நான் என்னசெய்வேன்! புத்திரனைக் காணாமல் எனது மனம் எங்கும் செல்லவில்லையே! என் மனதில் குழந்தை எங்கேபோனானோ என்று அநேகவிதமான எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. இப்படி நான் எப்பொழுதும் விசாரப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு எப்படித் தைரியமுண்டாகப் போகிறது? ஆனால் அதிருஷ்டத்தின் மஹிமை அதிசயகரமானது என்பது எனக்குத் தெரியும். நான்ஒரு வருஷமாக இப்பூமண்டலத்தில் அலைந்து திரிந்து குழந்தைகளைத் தேடுகிறேன். அவர்கள் எனக்குக் கிடைக்காவிட்டால் நான் கங்காநதி தீரத்தில் தவம் செய்து பிராணனை விட்டு விடுகிறேன்" என்று சொன்னான். இப்படிச் சொல்லவே அங்கே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு ஞானி "ஓ அந்தணரே! நீர் நாராயணி தேவியின் அருளால் உமது மக்களை மீண்டும் காணப்போகிறீர்" என்றார். இதைக் கேட்டதும் பங்கஜ லோசனனுக்குச் சூரியனுடைய அநுக்கிரகம் நினைவுக்கு வந்தது; திரும்ப மனதில் ஆசை முளைக்கவே அவன்மனது சமாதானம் அடைந்தது. சூடாதரன் அவனுக்கு அதிதிஉபசாரம் செய்ய அதை ஏற்றுக்கொண்டு அந்தணன் அவ்வூரைக் கடந்து அப்புறம் போனான்.

அப்பால் பங்கஜலோசனன், கிராமங்கள், பட்டணங்கள், தேசங்கள் இவைகளில் தன் மக்களைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்து ஒருநாள் சாயங்காலத்தில், கதிரவன் மேற்றிசையில் மறையும் பொழுது, விருக்ஷங்கள் ஓங்கி அடர்ந்து வளர்ந்து நிறைந்திருக்கும் ஒரு வனத்தை அடைந்து அவ்வனத்திலேயே இரவில் வாஸஞ் செய்வதாகக் கனிகளைப் புசித்து, நீரருந்தி, சிங்க முதலிய கொடிய விலங்குகளுக்கஞ்சி ஒரு மரத்தின் மேலேறி உட்கார்ந்தான். இரவில் அவனுக்கு தூக்கம் வரவில்லை ஆதலின், விழித்

துக்கொண்டே யிருந்தான். பாதிராத்திரியில் அவன் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தின் கீழே தேவிகள் அநேகர் கூடினார்கள். இத்தேவிக் கூட்டத்தில் நாராயணி முக்கிய தேவியாயிருந்தாள். அத்தேவிகள் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றவைகளாய்க் கிடைத்த காணிக்கைகளை ஒன்றாய்ச் சேர்த்துத் தேவநாதனாகிய பைரவன் வரும் வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பைரவநாதன் வந்து சேர்ந்தார். தேவிகள் யாவரும் பைரவனைப் பூசித்துத் தங்களுக்குக் கிடைத்த காணிக்கைகளை அர்ப்பணம் செய்து உபசரித்தனர். பின் பைரவநாதர் சிறிது நேரம் நர்த்தனம் செய்து உல்லாசமாய் இருக்கத் தொடங்கினார். இவற்றை யெல்லாம் மரத்தின் மேலிருந்த பங்கஜலோசனன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி இருக்கும்பொழுது நாராயணியின் தாதி பங்கஜ லோசனனைப் பார்த்தாள்; பார்த்தவுடன் அவளுக்கு அவனிடம் மோகமுண்டாயிற்று. நாராயணி தேவி இதையறிந்து அதை மனத்தில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, மரத்திலிருக்கும் பங்கஜலோசனனைக் கூப்பிட்டாள். அவன் இறங்கி நாராயணியிடம் வந்தான். நாராயணி இருவரையும் கூப்பிட்டு "உங்கள் இருவருக்குள், ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு ஆசை உண்டாயிருக்கிறதல்லவா" என்று கேட்க, அவ்விருவரும் "தாயே ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு அநுராகம் உண்டாயிருக்கிறதென்பது உண்மைதான்" என்றனர்.

அதைக்கேட்ட நாராயணி கோபந்தணிந்து நீங்கள் உண்மை பேசியதால் நான் உங்களிடம் சந்தோஷ மடைகிறேன். ஆனதால் உங்களைச் சபிக்கவில்லை என்று கூறிப் பங்கஜலோசனனை நோக்கி உனக்கு இந்தத் தாசியைக் கொடுக்கிறேன். நீங்கள் இருவரும் சுகமாயிருங்கள் என்றாள். அதனைக்கேட்டுப் பங்கஜலோசனன் தாஸியை நோக்கி:—

"இந்த வுடலுளம் ஐம்பொறி யின்னுயிர் யாவு மணஞ்செய்யும், அந்தநன் னாளினென்னி லவகட்கன்போ டளித்தனன் யான் பொதுப், பைந்தொடியே யுனைச் சேர்ந்திடப்பாரி லெனக்குடல் வேறிலை, சிந்தை புலன்களும் வேறிலை சீவனும் வேறிலை, செல்லுவையே".

நான் பரஸ்திரீயை நினைக்காமல் என்மனதை அடக்க வேண்டியதுதான் எனது கடமைகளில் முதன்மை பற்றியதாகும். நான்

உன்னை ஸ்பரிசிக்க மாட்டேன் என்றான். இவ்வாறு அந்தணன் கூறியதைக் கேட்டு நாராயணிதேவி உன்பேரில் சந்தோஷமுண்டாயிருக்கிறது. உனக்குச் சீக்கிரம் உனது குழந்தைகள் அகப்படுவார்கள். விஷ முதலியவைகளைப் பரிகாரஞ் செய்யும் நீலோற்பல மலரை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். இதை வாங்கிக் கொள். இது ஒருநாளும் வாடாது என்று சொல்லிப் பங்கஜலோசனனுக்கு ஒரு கருநெய்தல் மலரைக் கொடுத்துத் தாசியுடன் மறைந்து விட்டனள். (இன்னும் வரும்)

M. M. Narayanasamy Iyer, Mudikandan.

புனிதவதி.

(முன் தொடர்ச்சி)

காட்சி - 2.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

பரமதத்தர் அமுதுண்ணுகின்றார், புனிதவதியார் பரமசிவனைப் பிரார்த்தித்து மாங்கனி பெறுகின்றார்.

பரமதத்தசெட்டியார்:—புனிதவதி! இன்றையதினம் சமைத்த கறி வகைகள் மிகு சுவையுடையனவா விருக்கின்றன; ஆயினும் அக்கறிவகைகளை யுண்ண வென்மனம் விரும்பவில்லை. தஞ்சையம்பதியி லிருந்துவந்தவ் ரிருவர் தந்த மாங்கனிகளைக் கொடுத்துத் தம்பி முனியனை யனுப்பினேனே? அந்தப் பழங்க ளெங்கே?

புனிதவதியார்:—மோர்ச்சாத முண்ணும்போது வைக்கலா மென்றிருக்கின்றேன்; மாம்பழத்தை மோர்ச்சாத மன்றோ விரும்பும்?

பர:—ஆம்; ஆம். அம்மாம்பழங்கள் மிகு மணமுடையனவல்லவா?

புனி:—தொட்டகையும் மணக்கும் சொரூப முடையனவா யிருக்கின்றன.

பர:—தஞ்சையம்பதியிலிருந்து வந்தவர்கள்பெரிய வியாபாரிகள்; பகல் பதினைந்து நாழிகை யளவும் நமது பட்டு மளிகையிலிருந்து சாக்குகள் வாங்கினார்கள்; பொழுதேறி விட்டமையால், எனக் கிளைப்பேறி விட்டது; மோர் கொண்டுவா; பழத்தை யெடுத்து வை.

புனி:—(மோர் வார்த்துப் பழமொன்றை வைத்து) இளைப்பு நீங்க மெதுவாய்ச் சாப்பிடுங்கள்.

[விசிறி கொண்டு வீசுகின்றார்.]

பர:—(மாங்கனியைச் சப்பிச் சப்பியுண்டு) புனிதவதி! இப்பழம் மிகு மதுரமா யிருக்கின்றது. பாலுக்குறவு வாழைப்பழமே; மோருக்குறவு மாம்பழமே. என் தந்தை நாகை-நிதிபதி செட்டியார்க்கு வகை வகையான மாம்பழங்களை வர்த்தகர்கள் கொண்டுவந்து கொடுப்பதுண்டு. அதனால் யான் பல வகையான மாங்கனிகளை யுண்டிருக்கின்றேன். அவற்றுள் எதுவும் இப்பழத்திற் கிணையாகாது. (பின் கொட்டையைச் சப்பிச் சப்பியுண்டு) அந்தப் பழத்தையுங் கொண்டுவந்துவை.

புனி:—(அந்தப் பழத்தைக் கொண்டு வருவார்போலச் சமையலறையுள்ளே சென்று கையைநெரித்துக்கொண்டு) என் செய்வேன் ஈசா! மற்றொரு பழத்தைக் கேட்பாரென்று யான் மறந்தும் நினைக்கவில்லை. உண்ணும்போது இது கொண்டுவந்துவையென் றவர் ஒரு நாளும் சொன்னதில்லையே! அவர் கேளாவாறன்றோ கறி யமுதுகளைக் குறிப்பறிந்து படைத்து வந்தோம். இன்று கேட்டும் பழமில்லை யென்று கூறுவது தகுதியாகாதே! திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளே! மங்கையை யோர் பங்கிலுடைய மாதேவனே! அன்பர்க்கு விபத்தை யரைக்கணமும் பொறுக்கா தொழிக்கும் அப்பனே! ஒபபலாமணியே! மாசிலாமணியே! வேதநாயக! வேதியர்நாயக! ஆதிநாயக! அமரர்கள் நாயக! அம்பலத் தாடும் குஞ்சிதபாத, அரகர, அரகர, மகாதேவ மகாதேவ, சிவசிவ, சிவசிவ (என்று தியானஞ்செய்து சிவ பெருமானிடத்துமாங்கனிபெறுவார்போலக் கையைநீட்டி) (வெளிப்படையாய்) தில்லையுட் கூத்தனே! தந்தருள்வாய்; சிதம்பர தேவனே! தந்தருள்வாய்.

(என்று கூறி மெய்ம் மறந்தவராயினார்.)

பர:—புனிதவதி! சென்று வெகு நேரமாயிற்றே! என்ன செய்கின்றாய்?

புனி:—(அச்சொற்கள் செவிப்பட்டவுடன் தெளிவடைந்து, நீட்டிய கரத்தில் ஒரு நறு மாங்கனி யிருக்கக்கண்டு) இஃதென்ன

வியப்பு? இப்பழம் அப்பழத்தினும் மணமுடையதா யிருக்கின்றதே! இப்பழங் கொண்டுவந்து தந்தவர் யார்? இங்கொருவரும் வருவது முடியாதே! யார் கொண்டுவந்து கொடுத்திருத்தல் வேண்டும்? மடந்தைபாக மகிழ்ந்த மணாளனார் தாம் கொடுத்திருத்தல் வேண்டும்; எல்லாம் சிவன் செயலேயாம் (என்று சிவனருளை வியந்து வெளியே வந்து) இப்பழத்தை யரிந்து போடவேண்டுமோ? அப்படியே போட வேண்டுமோ?

பர:—நாவில் நீரூறுகின்றது; அரிக்கேன் போடவேண்டும்; அப்படியே போடு.

புனி:—இப்பழத்தைச் சாவதானமாகச் சாப்பிடுங்கள்; இளைப்பனைத்தும் நீங்கி விடும்.

பர:—புனிதவதி! இப்பழம் உன்னைப் போலப் புனிதமுடையதாக விருக்கின்றது; இப்பழத்தை யுண்ண வுண்ண வென் சித்தம் சீதளநீரில் வைக்குங் கரம்போலாகின்றது. இதன் மணமும் நிறமும் சுவையும் வேறு; அதன் மணமும் நிறமும் சுவையும் வேறு. இது யானனுப்பிய பழமன்று. இது மூவுலகத்திலும் பெறுதற் கரியதாம். அந்தப் பழம் எப்படி போயிற்று? இந்தப் பழம் எப்படி வந்தது.?

புனி:—(ஒன்றுந் தோன்றாது சிறிதுபோது நின்று பின் பொருவாறு தெளிந்து) என்ன செய்வேன் ஈசா! உன தருட்டிறத்தை யெவ்வாறுரைப்பேன்? கற்புடைய மங்கையர் தங் கணவர்க்குப் பொய்யுரை புகலலாகாதன்றோ!

(உடல் நடுங்குகின்றார்.)

பர:—புனிதவதி! என் நடுங்குகின்றாய்? அஞ்ச வேண்டாம்; கனி வந்த வகையைச் சொல்லு!

புனி:—(நடந்தவாறு கூறுவதே நமக்கறமா மெனத்தேறி) நாதா! இப்பழம் ஈசனருளால் கிடைத்தது; அப்பழத்தை யமுதுண்ண வந்த ஓரருந்தவர்க் களித்து விட்டனன்.

பர:—நன்றா யிருக்கின்றது! நன்றா யிருக்கின்றது! ஈசனருள் கிடைப்பது எளிதோ? ஈசனருள் கிடைப்ப தெளிதாயின், இங்குள்ளார் யாவரும் முத்தி யுலகத்தன்றோ விருப்பர். பொய் பேச இன்றுதான் கற்றுக் கொண்டனைபோலும்!

பொய் பேசாதவளாயின், இன்னொரு கனியை வரவழைத்துக் கொடு; பார்ப்போம்.

புனி:—(சமையலறையுள்ளே சென்று) எல்லாம் வல்ல இறைவனே! இன்றென்மீது கருணை செய்யவேண்டும். பேதைப் பெண்ணென்று கைவிடாது காத்தருள வேண்டும் கண்ணுதலே! பணி யணி யணிந்த பரமனே! நீ மாங்கனி யருளாதொழியின், என்னுரை பொய்யாம்; என்னுரை பொய்யாமாயின், இனி யுயிர் வாழேன். என்மீதருள் புரிவாய் மகாதேவா! மாகாதேவா!

(கையை நீட்டுகின்றார்.)

ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இப்பழம் அப்பழத்தினும் அருமையாகத் தோன்றுகின்றது; கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படாரென்பது பொய்யாமோ? (வெளியே வந்து) இப்பழமும் ஈசனருளால் கிடைத்தது; ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

பர:—ஏற்றுக்கொண்டு என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! இப்பழத்திற்கு எப்பழமும் ஒப்பாகாது. (பழம் மறைந்து விட்டது) இஃதென்ன ஜாலவித்தை; கையிலிருந்த பழம் காணுமற் போயிற்றே! புனிதவதி! ஈசன் செயலை யளவிட்டறிவது எப்படியாம்? இன்று சீக்கிரம் மளிக்கைகுப் போகவேண்டும்.

புனி:—சற்றிருந்து தாம்பூலந் தரித்துக்கொண்டு போங்கள்.

பர:—அப்படியே.

(பரமதத்தன் சுத்தி செய்துகொண்டு சற்றிருந்து, தாம்பூலந் தரித்துக்கொண்டு மளிகைக்குச் செல்கின்றான்.)

காட்சி - 3.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-பரமதத்த செட்டியார் - கிருகம்.

பரமதத்த செட்டியார் தமது இரண்டாவது மனைவி மணிமாலையுடன் தம் புத்திரிக்கு நாம காணஞ் செய்ய ஆலோசிக்கின்றார்; வேலைக்காரன் சுப்பன் நடுவே வந்து வேடிக்கை செய்கின்றான்.

பரமதத்த செட்டியார்:—ஆ! தெய்வமே? விதி வலியை வெல்பவார் யார்? புனிதவதிக்கும் நமக்கு மிருந்த தொடர்பு கனுப்

போல மறைந்து விட்டதே! புனிதவதியை மகளிருள் ஒருவராக நினைத்து அபராதம் பல செய்து விட்டோம். அவர் தெய்வ வடிவினரென்பது, மாங்கனியைப் பெற்றதனு லன்றோ தெரிந்தது? அதனுலன்றோ நாம் "திரை கடலோடி யுந் திரவியந்தேடு" என்பதை வியாஜ்ஜியமாகக் கொண்டு மரக்கலமேறிச் சீனஞ்சென்று, இரத்தினவியாபாரம்செய்து பெரும்பொருள் தேடி, கொற்கையம்பதி வந்து சேர்ந்து, மணிமாலையை விவாகஞ் செய்து கொண்டோம். புனிதவதி யாரருளால் நமக்கொரு பெண் பிறந்தது! அப்பெண்ணுக்கு என்ன பேரிடலாம்? (சிறிது தலை நிமிர்ந்தாலோசித்து) யாரு டைய பெயரை யிடுவது? புனிதவதியாரின் பெய்ரைத்தா னிடவேண்டும். (வெளிப்படையாக) மணிமாலை! நம் பெற லரும் புத்திரிக்கு என்ன பெயரிடலாம்?

மணிமாலை:—உங்களிஷ்டம் போலப் பெயரிடலாம்; ஆனுல் என் னப்பாவோடு ஒரு வார்த்தை கேட்பது நல்ல தென்று நினைக்கின்றேன்.

பர:—அப்படியா? (தனக்குள்ளே) புனிதவதியின் குணம் இவ ளோடு பேசும்போ தெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது? புனிதவதி நமது வார்த்தைக்கு மாறு சொன்னதில்லையே! புனிதவதி தெய்வமல்லவா? தெய்வத்தோடு இவளை யொப் பிட்டுச் சொல்வதெப்படி? அத்தெய்வத்தின் குணத்தை நோக்க இவள் குணம் உரையிட்டுப் பார்க்கவும் ஒவ்வா தன்றோ? (வெளிப்படையாய்) மணிமாலை! உன் னப்பா வைக் கேட்டுவந்து சொல்.

மணி:—அப்படியே கேட்டு வந்து சொல்லுகின்றேன்.

(போகிறுள்.)

பர:—(தனக்குள்ளே) பரதேவதை! புனிதவதி! நீ என் குல தெய்வமன்றோ! என் குழந்தைக்கு உன் பெயரையிட நிச்சயித்திருக்கின்றேன். அக்குழந்தையையும் எங்களையும் பக்கத்துணையாக விருந்து பாதுகாக்க வேண்டும். (வெளிப் படையாய்) மணிமாலை பக்கத்து வீட்டுக்குப் புழைக் கடை வழியாய்ப் போய் வருதற்கு இவ்வளவு நேரம் வேண் டிய தில்லையே! ஏதோ ஒன்று அங்கு நடக்க வேண்டும்?

(மணிமாலை வருகின்றுள்.)

மணிமாலே! என்ன சொன்னு ருன்னப்பா?

மணி:—அவர் தமது பெயரைக் குழந்தைக்கு வைத்து மாணிக்க மென்று கூப்பிட வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ருர்; உங்கள் மாமியார் தமது பெயரைக் குழந்தைகளுக்கு வைத்துப் பச்சையென்று கூப்பிட வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ருர்; நானே முத்து என்று பெயர் வைத்தால் அழகாயிருக்கு மென்று நினைக்கின்றேன். முத்து! ஒரு முத்தங் கொடு என்று கேட்பது எவ்வளவு அழகாயிருக்கும் பாருங்கள்?

சுப்பன்:—எத்தனை பேரடப்பா! மாணிக்கமாம்! பச்சையாம்! முத்தாம்! என்ன அம்மா தடபுடலாகச் சொல்கிருய்.

மணி:—சுப்பா! ஏன் குறும்பு செய்கிருய்? என் கண்ணுக்கு என்ன பேர்தானிடுதல் கூடாது? அது கட்டிக் கரும்பல்லவா?

சுப்:—என்றைக்கிருந்தாலும் அது ஒரு வீட்டுக்குப் போகிறது தானே; கட்டிக்கொண்டவன் அடீ! முத்து என்றல்லவா கூப்பிடுவான்? என்னமோ பேசுகிருய்! போ! போ!

மணி:—(தனக்குள்ளே) சுப்பனுக்கு வயதோ எழுபதுக்குமேலாய் விட்டது? குறும்போ கோபுரம்போலக் குறையாதிருக்கின்றது? (வெளிப்படையாக) சுப்பா! எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை! செட்டியாரோடு ஆலோசித்து, ஒரு பெயர் சொல்லு!

சுப்:—என்னம்மா ஆலோசிக்கின்றது? ஊளை மூக்கி யென்று பெயர் வையுங்கள்.

மணி:—சீ! சீ! உன்னோடு பேசுவது எனக்குத் தகாது? என் கட்டிப் பொன்னுக்கு ஊளை மூக்கி யென்று பெயரிடுவது? நீ! மிகக் கெட்டவன்.

சுப்:—என்னம்மா கெட்டவன்! இப்பெண்ணின் மூக்கைச் சிந்திப் பாருங்கோ அது தெரியும்?

மணி:—இப்படி யெல்லாம் பேசாதே! ஒரு நல்ல பேரை நீயே சொல், பார்ப்போம்.

சுப்:—அந்தப் பெண்ணை யெனக்குக் கொடுப்பதாயிருந்தால், மூஞ்சு ஙங்கி யென்று நான் பெயரிடுவேன்.

பர:—மணிமாலே! சுப்பனுக்குக் குறும்பு பேசுவது எப்போதும் வழக்கந்தானே? உங்கள் வீட்டில் அவனுக்குச் சர்வசுதந்தரமுமுண்டே! உனக்கவன் ஒரு முறையில் பாட்டனாகவும் வேண்டும். அவன் என்ன சொன்னாலும் சொல்லலாம்? பல பல பேசவேண்டாம். நாமொரு பெயர் வைக்கத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்திருக்கின்றேன். அந்தப் பெயர் மிகப் புனிதமானது.

மணி:—(ஆவலோடு) அந்தப் பெயரை வைத்தால், என் கண்ணு பூர்ணாயுசா இரும்பாளா?

பர:—பூர்ணாயுசா மாத்திர மிருப்பாள்? அநேகம் பிள்ளைகளையும் பெறுவாள்; தீர்க்க சுமங்கலியாகவுமிருப்பாள்; என் மாமி பச்சையம்மாள்போலப் பெருமையாகவும் வாழ்வாள்.

மணி:—அந்தப் பெயரைச் சொல்லுங்கள்.

பர:—புனிதவதி; அது எங்கள் குலதெய்வத்தின் பெயர். அந்தப் பெயர் மகா மகிமை யுடையது!

சுப்:—செட்டியாரே! இந்தப்பெயர் மிகுஅழகானதே! பல வருஷங்களுக்கு முன்னே நான் காரைக் காலுக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு எனக்குப் பேருபகாரஞ்செய்த தனதத்த செட்டியார் தம் பெண்ணுக்குப் புனிதவதியாரென்று பெயரிட்டிருந்தார். இந்தப் பெண்ணும் அந்தப் பெண்போலவே யிருக்கிறது. இதற்குப் புனிதவதி யென்று பெயரிடுவது தகுதியானதே!

பர:—(ஒருவிதமாக மயிர்க்குச்செறிந்து) மணிமாலே! கேட்டாயா? நமது செல்வத்திற்குப் புனிதவதி யென்று பெயரிடுவது உனக்கிஷ்டந்தானா?

மணி:—பெயர் கேட்கக் கேட்கப் பிரியமாக விருக்கிறது. அந்தப் பெயரையே நம் கண்ணுக் கிடுவோம்.

(யாவரும் போகின்றார்கள்).

மூன்றாங் காட்சி முற்றிற்று.

முதலங்க முற்றிற்று.

புனிதவதி.

இரண்டாவது அங்கம்.

காட்சி 1.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

புனிதவதி குணவதியுடன் தமது கணவர் வரவுதாமதமாயிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோவெனப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, குணபதி செட்டியார் முதலாயினுர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

புனிதவதி:—குணவதி! வர்த்தகத்தின் பொருட்டு மரக்கலமேறிச் சென்ற செட்டியார் வருஷம் மூன்றாயும் வாராதிருக்கின்றனர்; அவரங்ஙன மிருப்பதற்குக் காரணந் தெரியவில்லை; அவருடன் சென்ற வர்த்தகர்களுள் ஒருவரும் இங்கு வந்தாரில்லை. அவரைப்பற்றி யெனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நான் அவரைச் சொப்பனத்திற் கண்டு பேசி மருவி மகிழ்வடைகின்றேன். அவரெப்போதும் என் கண்ணுள்ளேயே யிருக்கின்றார். அவர் வரவால் யான் மகிழ்வடைவ தெப்போதோ?

† "அரிதாற்றி யல்லனோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்"

என்னும் குறள் என் விஷயத்தில் தவறுகின்றது. அடி! குணவதி! யான் படுந் துன்பத்தை நீ கவனியாதிருக்கின்றனையே!

குணவதி:—ஏன் அம்மா! அப்படி சொல்லவேண்டும், செட்டியார் வரவைப்பற்றி யான் விசாரியாதிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அதே கவலையாக விருக்கின்றேன்; குணபதி செட்டியார் கிருகத்திற்கு இன்று காலை சென்றபோது, நமது செட்டியார் பாண்டி நாட்டில் வந்திருக்கின்றாரென்று அங்கு வந்துள்ள சிலர் சந்தேகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்; சரியாய்த் தெரிந்த பிறகு தங்களுக்குத் தெரிவிக்கலாமென்றிருக்கின்றேன் அம்மணி!

---

† திருக்குறள் - காமத்துப்பால், பிரிவாற்றாமை - 10-வது குறள்.

புனி:—(ஒருவாறு தியக்கமுற்றுத் தெளிந்து) நமது செட்டியார் பாண்டி நாட்டிலா வந்திருக்கின்றார்? என்ன ஆச்சரியம்? அவர் இம்முறை வங்கமேறப் பிரயாணமானபோது நம்முடன் அணுகிப்பேசிக் குலாவாமைக்கு யாதவதொரு காரண மிருத்தல்வேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாதென்பது எங்கும் பொதுவிதி யன்றோ? (வெளிப்படையாய்) குணவதி! குணபதி செட்டியார் கிருகத்தில் நமது செட்டியார் விஷயமாக இன்னும் யாதாவது யாராவது பேசினரா? பயமுறாது சொல்.

குண:—அம்மணீ! அங்கு வந்திருந்த கணபதி செட்டியார் குணபதி செட்டியாரிடத்து நாகை நிதிபதி செட்டியார் மகன் பரமதத்தன் கொற்கையம்பதியில் மற்றொரு பெண் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றான்; ஒரு பெண் மகவும் பெற்றிருக்கின்றானென்று கூறினர். அதனைக் கேட்டவுடன் என் மனம் நிலத்திலூற்றிய பாதரசம்போலச் சஞ்சலமுடையதாய் விட்டது. அதனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பது எனக்கு மிக அருவருப்பாகத் தோன்றியது; அதனால் அவரைப் பற்றி யின்று ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருந்தேன்.

புனி:—குணவதி! ஏனஞ்சுகின்றாய்? யான் விரும்புவது செட்டியாரது க்ஷேம மொன்றையே! அவர் விவாகஞ் செய்து கொண்டது விரும்பத் தக்கதேயாம். எனக்கு மண நடந்து பலவாண்டாயினவே! புத்திரப்பேறொன்று முண்டாகவில்லையே! யான் மாறு சொல்வேனென்று கருதி எனக்குத் தெரிவியாது விவாகஞ் செய்து கொண்டனர் போலும்! அவரைக் காண என் கண்கள் விரைகின்றன; நாம் அவரிருக்கு மூர்க்குப் போவதெப்போதோ? ஒவ்வொருநாளும் நமது செட்டியாரைப்பற்றி ஆர்வமாக விசாரித்து வந்து, ஏதாவதொன்று கூறும் நீ, இன்று அவர்மீது அருவருப்புக்கொண்டு பேசியது எனக்கு ஆச்சரியமாகவே யிருக்கின்றது. அவர்மீது கொண்ட அருவருப்பை யிப்போதே விட்டு விடு.

குண:—அறிவிலும் வயதிலும் சிறிய எனது தப்பிதத்தை அம்மணி! இப்போதே மறந்து விடும்படி கேட்கின்றேன்.

குணபதி செட்டியார் கணபதி செட்டியாருடன் இன்றிங்கு வந்தாலும் வருதல் கூடும். அஃது அவர்கள் பேசிய விஷயத்தால் தெரியலாயிற்று.

புனி:—அப்படியா? அவர்கள் வரவை யான் ஆவலோடெதிர் பார்க்கின்றேன். குணபதி செட்டியார் குரல் கேட்பது போலிருக்கின்றது. குணவதி! வெளியே சென்று பார்.

(வெளியே சென்று வந்து)

குண:—அம்மணி! குணபதி செட்டியார் முதலியவர்கள் நமது வீட்டிற் கருகே உரக்கப் பேசிக்கொண்டு வருகின்றார்கள்.

புனி:—சீக்கிரமாகப் பாயெடுத்துப் போடு; வந்து விட்டார்களா பார்?

குணபதி செட்டியார்:—என்ன கணபதி செட்டியாரே! அப்படியே பேசுகின்றீர்? அவனுக்கவ்வளவு தைரியமா? அவனை நான் சும்மா விடமாட்டேன்.

(பேசிக்கொண்டே உள்ளே வந்து விட்டார்கள்.)

புனி:—வாருங்கள் மாமா! வாருங்கள் அத்தான்! வாருங்கள் பெரியப்பா! வாருங்கள் தாத்தா!

குணபதி:—புனிதவதி! சமாச்சாரம் தெரியுமா? பரமதத்தன் பரமதுஷ்டனாய்விட்டான். அவன் கொழுப்பையடக்கி விடுகின்றேன்.

புனி:—தாத்தா! சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

குணபதி:—என்னம்மா சமாச்சாரம்? பரமதத்தன் கொற்கையம் பதியில் விவாகஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றானும்; ஒரு பெண்ணும் பெற்றிருக்கின்றானும். இன்றே உன்னைக்கொற்கையம்பதிக் கழைத்துக்கொண்டுபோகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு வந்தோம். எங்கள் சொல்லுக்கு இரண்டு சொல்லாது வரவேண்டும். என்ன சொல்லுகின்றாய்?

புனி:—தாத்தா! நீங்களேன் அப்படி பேசுதல்வேண்டும்? நான் உங்களிஷ்டப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்

குணபதி:—அப்படியானல். புனிதவதி! இப்போதே புறப்படு; தோழி! குணவதி! பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவற்றைச் சீக்கிரமாகச் சேகரஞ் செய்; அடா! கணபதி! மூடுபல்லக்கைச் சீக்கிரங் கொண்டுவரச்செய்.

(யாவரும் கொற்கையம்பதிக்குச் செல்லுகின்றனர்).

முதற்காட்சி முற்றிற்று.

காட்சி 2.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-குமரப்பசெட்டியார் கிருகம்.

பரமதத்தன் மனைவி மணிமாலையுடனும் மகள் புனிதவதியுடனும் வந்து பிரவேசிக்கின்றான்.

பரமதத்தன்:—(என்ன செய்வது? எல்லாம் இறைவன் கட்டளைப்படியே நடக்கும். நம்மைக் காணவந்த புனிதவதியின் முகத்தைக் காண்பதெப்படி. நிரபராதியான புனிதவதியின் எதிரே அபராதியான யான் செல்வது எப்படி? புனிதவதி பெய்யென்றால்) மழை பெய்யுமன்றோ? அந்தத் தெய்வத்தின்முன் அஞ்சாது செல்வது எப்படி? (வெளிப்படையாய்) அடி! மணிமாலே! என்குலதெய்வம் வந்திருக்கின்றது? அதனைக்கண்டு தரிசித்து வருவோம்; சீக்கிரம் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவா!

மணிமாலை:—என்னுங்கோ! நம்முடைய குலதெய்வம் அங்காள பரமேசுவரியல்லவோ? அந்தத் தெய்வத்திற்கு உற்சவம் நடக்க இன்னு மிரண்டுமாத மிருக்கின்றதே!

பர:—அதல்லடி! இது பேசுந் தெய்வம்; பிரத்தியட்சதெய்வம். இந்தத் தெய்வத்தைத் தரிசித்தால் நமது பாவமெல்லாம் பறந்து போய்விடும்.

மணி:—அந்தத் தெய்வம் எங்கேயிருந்து வந்திருக்கின்றது?

பர:—காரைக்காலிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கின்றது.

மணி:—அப்படியானல் இப்போதே சென்று அந்தத்தெய்வத்தைத் தரிசித்துவரலாம்; வாங்க போவோம்.

(குமரப்பசெட்டியார் வீட்டிக்கு வந்துவிட்டனர்).

(புனிதவதியார் பரமதத்த செட்டியார் வந்துவிட்டாரென்றறிந்து ஒருபுறமொதுங்கி நிற்கின்றார்).

பர:—அடீ! மணிமாலே! அதோநிற்கின்றதே அதுதான் எனது குலதெய்வம். அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரைத்தான் நமது குழந்தைக்கிட்டேன். அந்தக் தெய்வத்தின் காலில் விழுந்து கும்பிடுவோம் வா.

(பரமதத்தன் தன் மனைவியுடனும் குழந்தையுடனும் புனிதவதியின் காலில் விழுந்து வணங்குகின்றான்; புனிதவதி அச்சமுற்றொருபுறம் ஒதுங்கி நிற்கின்றார்).

குணபதிசெட்டியார்:—என்ன வேலை செய்தாயடா பரமதத்தா! பெண்டாட்டி காலில்விழுந்து கும்பிடுவது நியாயமாகுமடா? இந்தப்பெண் உன் குழந்தையோ? அந்த அம்மாள் உன் பெண்டாட்டியோ? என்ன குற்றங்கண்டு புனிதவதியை விட்டு வேறு விவாகஞ் செய்துகொண்டாயடா?

பர:—தாத்தா:-புனிதவதியாரையென்பெண்டாட்டியென்றுசொல்வது பெரும்பாவமாகும். அவரது மகிமையை யளவிட்டுக் கூறுவது ஆகாது- அவர் தெய்வமாயிருப்பதைத் தெளிந்தறிந்த பிறகே, மரக்கலமேறிச் சென்று வர்த்தகஞ்செய்யும் வியாஜ்யத்தை முன்னிட்டு இங்குவந்து, இவளை மணந்து, இந்தப்பெண்ணைப் பெற்றேன். இந்தப் பெண்குழந்தைக்கு அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரையே என் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு வைத்திருக்கின்றேன். என்மீது தப்பொன்றுமில்லை தாத்தா! இந்தத் தெய்வத்தின் காலில் நாமெல்லோரும் விழுந்து வணங்கவேண்டும் தாத்தா!

புனி:—நாம் ஒன்று நினைக்க, தெய்வமொன்று நினைக்குமென்பது சரியாய்விட்டது. நம்மோடு வந்தவரும் இங்கிருப்பவரும் நமது செட்டியார் செய்கையைக் கண்டு திகைத்து நிற்கின்றனர். நமது கணவரென்று நினைக்கின்றவரோ இனித் திரும்ப மாட்டார்; கொன்றைவார் சடையினானே! நீ இச்சமயமென்னைக் கைவிடாது காத்தருளல்வேண்டும்; பரமதத்த செட்டியார் பொருட்டுத் தாங்கிநின்ற இவ்வழகிய வுடம்பை

யுதறிவிட எனக்கு அருள்புரிதல் வேண்டும். தேவரீரைத் திருக்கைலாயத்தில் சூழ்ந்து போற்றும் பேயின்வடிவத்தைத் தாங்கப் பேதைக்குக் கருணைசெய்தல் வேண்டும்.

(உடனே அவர்க்கு ஈசனருளால் பேய் வடிவம் வந்துவிட்டது; வானவர் மலர் மழை பெய்கின்றனர்; வான துந்துமி முழங்குகின்றது).

குணபதி:—என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! புனிதவதி தெய்வமென்பதை யின்றுதா னறிந்தேன்; பரமதத்தன் சொல்லியவனைத்தும் பெய்யே. கணபதி, பரமதத்த, நாமெல் லாரும் இத்தெய்வத்தை வணங்கிச் செல்லுவோம்.

(யாவரும் புனிதவதியை வணங்கிச் செல்லுகின்றனர்).

2-வது காட்சி முற்றிற்று.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி)

முந்தையோர்கண்ட முறை யிவையெனல்.

(11) வஸ்திரமொன்றை யுடுத்திக்கொள்ளாமல் அம்மணமாக நீராடுதல் கூடாது; இரண்டு வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொள்ளா மல் ஒரு வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு உணவுண்டல் கூடாது; உடுத்தியிருந்த வஸ்திரத்தை (துவைக்கும்போது அதனைக் குளம் கிணறு முதலியவற்றுள்ள) நீரில் பிழிதல் கூடாது; ஒரு வஸ் திரத்தையுடுத்திக்கொண்டு சபையினிடத்து எப்போதும் செல்லு தல் கூடாது; இவற்றை ஆசாரமுடையார் கவனித்தொழுக வேண்டுமென்பது முந்தையோர்கண்ட முறைமையாம்.

இன்னின்னகாரியஞ் செய்தல் கூடாதெனல்.

(12) தலையில் தேய்த்த எண்ணெயைக்கொண்டு, கைகால் முதலிய உறுப்புக்களில் எதனையுந்தேய்த்தல் கூடாது; பிறருடுத்தி யிருந்த அழுக்குவஸ்திரத்தைத் தொடுதல் கூடாது; சுடுமண லில் நடக்கும் சமயமாயிருப்பினும் பிறர் போட்டிருந்த செருப் பைப் போட்டுக்கொள்ளுதல் கூடாது.

(13) நீரினிடத்துத் தமது நிழலை ஆசையோடு பார்த்தல் கூடாது; நிலத்தின்க ணிருந்து அதனை நகத்தாலாவது குச்சி

முதயலிவற்றுலாவது கீறுதல் கூடாது; இராக்காலத்தில் மரத்தின் கீழ் தங்கியிருத்தல் கூடாது; நோய்கொண்டு துன்பமடைந்த விடத்தும் நீரைத் தொடாமல் உடம்பினிடத்து எண்ணெயைத் தேய்த்தல் கூடாது; எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டபின் நீராடாது புலையரைப் பார்த்தல் கூடாது.

நீராடாது – ஸ்நானஞ் செய்யாமல்.

ஆய்ந்த வறிவினவர் தொழில்க ளிவையெனல்.

(14) குளமுதலியவற்றுள் குளிக்கும்போது எப்போதும் நீந்துதல் கூடாது; நீருள் கொப்பளித் துமிழ்தல் கூடாது; நீரைக் கலக்குதல் கூடாது; அதில் விளையாடுதல் கூடாது; எண்ணெய் பெறுது தலை காய்ந்திருந்தாலும், தலையொழிய நீராடுதல்கூடாது. இவற்றை யொருமுறைப்பட்டு ஆராய்ந்த அறிவினையுடையவர் கவனித் தொழுகுவர்.

தலையொழிய நீராடுதல் - கண்ட ஸ்நானம் செய்தல்.

ஐம்பூதங்கள் இன்னகாரியஞ் செய்தால் நீங்கிப்போமெனல்.

(15) ஒருவன் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் ஐம்பூதங்களையும், பார்ப்பாரையும், பசுவையும், சந்திரனையும், சூரியனையும் தன்னுடம்பென்று கருதாமல் இகழ்வானுயின், அவன்றன் உடம்பின்கணுள்ள பிருதிவி முதலிய ஐம்பூதங்களும் இகழ்ந்தவப்போதே அவ்வுடம்பிலிருந்து நீங்கிப்போய்விடும்.

ஐம்பூதங்களும் நீங்குதலாவது, அப்பூதங்களுக்குரிய தெய்வங்கள் நீங்கிப்போதலாம்.

பிருதிவிக்கு (மண்ணுக்கு)	அதிதெய்வம்-	பிரஹ்மன்.
அப்புவிற்கு - (நீர்க்கு)	,,	விஷ்ணு.
தேயுவிற்கு - (நெருப்பிற்கு)	,,	உருத்திரன்.
வாயுவுக்கு (காற்றுக்கு)	,,	மகேசன்.
ஆகாயத்திற்கு (வெளிக்கு)	,,	சதாசிவன்.

அறிவுடையார் யாவரும் நெறியிஃதெனல்.

(16) அரசன், உபாத்தியாயன், தாய், தந்தை, தமையனென்னுமைவரும் குரவராவர்; இவ்வைவரையும் கடவுளைப் போலத் தொழுது துதிக்கவேண்டும் என்பது அறிவுடையார் யாவரும் கண்ட நெறியாம். குரவர்-குருமார்.

நல்லறிவாளர் துணிவு இஃதெனல்.

(17) ஐங்குரவர் சொல்லிய சொல்லைக் கடந்து, ஒன்றனையுஞ் செய்தல் கூடாது; மேற்கொண்ட விரதத்தை முடிக்காது குறைவாகவுடையவர் அதனை முடிப்பதுபற்றிச் சிறிதும் மறத்தல் கூடாது; நிறையுவாவென்னும் பௌர்ணமியில் கோலால் பல் துலக்குதல் கூடாது, விருட்சங்களை வெட்டுதல் கூடாது என்பது நல்லறிவாளரது துணிவாம்.

விரதம் - ஒருவன் இன்ன அறஞ்செய்வனென்றும் இன்ன பாவம் செய்வனென்றும் தன்னாற்றலுக்கேற்ப ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் கருமமாம்.

துணிவு - நிச்சயம்.

நிறையுவா - பௌர்ணமி; குறையுவா - அமாவாசை.

உணவுண்ணு முறையைக்கூறல்.

(18) ஸ்நானஞ்செய்து, காலை நன்றாகக்கழுவி, வாயைக் கொப்பளித்துத்துடைத்துக்கொண்டு, உணவுண்ணுமிடத்தை மண்டலஞ் செய்து உணவினை யுண்டவரே உணவுண்டாரென்று சொல்லப்படுவர்; இவ்வாறு செய்யாது உணவினையுண்டவர் உணவுண்டார் போல வாயைக்கழுவிச் செல்லுவர்; அவர் உண்ட வுணவினை அரக்கர் தமக்குரியதென்று கருதியெடுத்துக் கொள்வர்.

உண்ணுமிடத்தை மண்டலஞ் செய்தல் - உண்கலத்தைச் சுற்றி வேத மந்திரங்கூறி நீரிறைத்தல். அரக்கர் - ராட்சதர்.

பேரறிவாளர் துணிவு இஃதெனல்.

(19) கால் கழுவியநீர் உலர்வதற்குமுன்னே உணவுண்ணத் தொடங்குதல்வேண்டும்; (உண்டபின்) கால்கழுவியநீர் உலர்வதற்குமுன்னே சயனத்தில் சயனித்தல் கூடாது என்பது பேரறிவாளரது துணிவாம். பேரறிவாளர் - சிறந்த அறிவினையுடையவர்.

இவ்வாறுணவுண்ண வேண்டுமெனல்.

(20) ஒருவன் உணவுண்ணும்போது தான் பார்க்குந்திசை கிழக்காக, மணையிலுட்கார்ந்து, தூங்காமலும் அசையாமலும் தெளிவாக விருந்து, வேறெவ்விடத்திலும் வேறெதனையும்பாராது, எவருடனும் பேசாது, கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டு உணவைச் சிந்தாமல் நிதானமாக உண்ணக்கடவன்; உண்ணுமுறைமையிதுவாம்.

(வரும்)

சுகத்தெளிவுரை.
(முன் தொடர்ச்சி).

துறவு — யதார்த்தம்-போலி.

கடவுளுடைய நோக்கத்தில் இனியதாயிருக்கின்ற துறவு இதுவென்று மனிதன் உணர்கின்றானில்லை. விவேக சூனியனாய்ப் பிறந்து, அகங்காரத்தினாற் கடவுளுடைய ஆக்ஞையைக் கடந்து சந்தோஷத்திற்கு மாறாகத் துக்கத்தையே தனக்குரிமையாகக் காண்கின்றான்.

வாஸ்தவத்தில் தனக்கே யுரியதென்று சொல்லக்கூடிய விதமாய் ஒரு புல்லரும்பு தானும் மனிதன் உண்டாக்கியிருப்பதில்லை. இவனுடைய உரிமைத் தன்மைக்கு அளவாயும் ஸாக்ஷியமாயுமிருப்பதும் தனக்குச் சொந்தமென்று இவன் சொல்லிக் கொள்வதுமான இந்தச் சரீரத்தையும், மரணம் வந்தவுடனே இவன் கீழே போட்டுவிட்டோடுகின்றான். ஆனால், இவனிடத்தில் என்ன உடைமைதானிருக்கின்றது? இவன் தன்க்குச் சொந்தமென்று சொல்லக்கூடிய பொருள்தானென்ன? எல்லாப் பொருள்களும் கடவுளுடைய சக்தியினுடையதாகலால் அவருடைய தோற்றங்களும் ரூபங்களுமாகின்றமையின், அவரை யொழிந்து, மனிதனில்லை. இதுவே யிப்படியாயின், விடுதற்கும் பற்றற்கும் பொருள் அவனுக்கு எங்கேயுளது?

இந்தச் சரீரத்தில் நீங்கள் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் வரை, சரீரத்திற்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டியவைகளா யிருக்கின்றன. கடவுளுடைய உடைமையாகிய ஏராள ஐசுவரியத்தைக் கொண்டு இக்குறைகளை நிவர்த்தித்து மேல் ஒன்றுங் கேளாதிருங்கள். மெய்த்திருப்திதான் மெய்த்துறவாகும்; அது சுபாவமாய் வரவேண்டுமேயன்றி வலிந்துகொள்ளற்பாலதன்று. குறைகளை யிவையென அறியும் விவேகத்தைத் துணைப்பற்றி, வேண்டும் விஷயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளவோ வேண்டாதனவற்றைத் தள்ளவோ செய்யுங்கள். இதற்காக எப்பொழுதும் கடவுளை விசுவசித்து அவருக்கு வந்தனஞ் சொல்லுங்கள். இருப்பனவெல்லாங் கடவுளுடைமைகளே. உங்களுக்கு வேண்டியனவெல்லாம் அவர் உபகரிக்கின்றார். அவர் கருணையுடையவர்; அவரிடத்தே அடைக்கலம் புகுந்து ஆநந்த ரூபிகளாய் நித்தியாநந்தத்தில் வாழ்ந்திருங்கள்.

உங்களுடைய நிருவாணத்தை மறைக்க ஒரு வஸ்திரம் வேண்டுமேயன்றி, அதற்காக உலகத்திலுள்ள பட்டுகள்சல்லாக்க ளெல்லாம் வேண்டாவே. உங்கள் வயிற்றில் உள்ள பசியைத் தணிக்க ஆகாரம் வேண்டுமேயன்றி அதற்காகப் பேருண்டியான் இச்சிக்கும் நிலம் நீர் ஆகாசம் என்றிவற்றிலுள்ள பொருள்க ளெல்லாம் வேண்டாவே. உங்கள் வாசஸ்தானங்களிலுள்ள இருளைத் துரப்பதற்கொரு தீபம் வேண்டுமேயன்றி அதற்காகப் பூமியிலுள்ள தீப வகைகளெல்லாம் வேண்டாவே.

கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டனவற்றை யேற்றுக்கொள்ளுங் கள். ஒன்றையுஞ் சொந்தம் பாராட்டாதேயுங்கள். நீங்களும், சராசரங்களெல்லாமும், இவையன்றி மனம் வாக்குக் கப்பாற்பட் டதும் அவரே; அவர் தோற்றமே அகத்தும் புறத்தும் விளங்கா நின்ற சோதியெனப்படுகின்றது. இவ்விதமாக உங்கள் எண்ணங் களை யொருவழிப்பட நிறுத்தி ஜீவித்திருக்கும்போது சந்தோ ஷத்தோடு ஜீவித்திருங்கள். மரணம் வரும்போது சந்தோஷத் தோடு அதனை அங்கீகரியுங்கள். கடவுளிடத்தும் கடவுளாகவும் நீங்கள் சாவதுமில்லை, ஜீவிப்பதுமில்லை. நீங்கள் குணரஹிதராயும் விசேஷண ரகிதராயு மிருப்பினும் எல்லாப் பொருள்களிலும் எல் லாப் பொருள்களாகவுந் தோற்றி இருக்கின்றபடியே யிருக் கின்றீர்கள். இதுவே உங்களுடைய நிலையின் லக்ஷணம். உங்களு டைய திருஷ்டி மாத்திரம் நேராயிருக்குமாயின், இப்படியே காண்பீர்கள். ஒன்றை விடவும் பற்றவும் உங்களாலாகாது. எல்லா வற்றையும் அநுபவியுங்கள்; ஒன்றுக்கும் ஆசைப்படாதேயுங் கள். சென்ற அநுபவத்தைச் சிந்தித்து இரங்காதேயுங்கள். வருங்காலத்தநுபவத்திற்காகத் தேடாதேயுங்கள். உங்களுடைய அவசியங்களை நிவிர்த்திக்கும் விஷயங்களை அநுபவிக்கும்பொழுது சந்தேகத்தினாலும், உள்ள நெகிழ்ச்சியினாலும், பயத்தினாலும் தைரியத்தைக் கைவிடாதீர்கள். இதுவே கடவுளுடைய நித்திய கட்டளை.

கடவுளைக் காணவேண்டின் ஸ்திரீசெல்வம் போகபோக்கியம் என்பவற்றைத் துறந்து விடுங்கள் என்று மனிதர் உங்களுக்குப் போதிப்பாராயின், உங்கள் வாழ்க்கைக்கு உண்மை விதியாகின்ற கடவுளாஞ்ஞையை எதிர்ப்பார்த்து அது வருமட்டுங் காத்திருங் கள். கடவுளானவர், ஸ்திரீ செல்வங்கள் போகபோக்கியங்கள்

இவைகளெல்லாந் தாமாய் விளங்க நித்தியராயும் நிராதாரராயுமிருக்கின்றார். ஸ்திரீயுஞ் செல்வமுமின்றேல் அவரது பூரணத்தன்மை குறைந்துவிடும். அவ்விரண்டும் நீங்களும் கடவுளினின்றும் வேறெனக்கருதி அவற்றினிடத்துச் சொந்தம் பாராட்டுவீர்களாயின், பக்தியின்றிக் கடவுளுடைய பூரணத்தன்மையை மட்டுப்படுத்த வழிதேடுகின்றீர்கள். உங்களையும் அவற்றையுங் கடவுளிடத்தி லுள்ளனவாகவும் கடவுளாகவும் பாவிப்பீர்களாயின், துறவென்பது கூடாதகாரியம்; துறவுக்காசைப்படுவது கடவுளின்மைக் காசைப்படுவதாகும்.

மனிதன் தான் நீக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஸ்திரீயென்றாலென்ன? அவள் மனிதனுடைய மாதாவாயிருக்கின்றாள். அவளையின்றி, சித்தனும், பாவியும், ஸந்நியாசியும், லௌகிகனும், அவதாரபுருஷனும், ஞானியுஞ் சனிப்பதில்லை. அவளைத் தள்ளுதற்கு ஏற்பாடுபண்ணும் நீங்கள் அவளையின்றி எங்கேயிருந்து வந்து விட்டீர்கள்?

சரீரம் இந்திரியம் கரணம் உணர்வு புத்தியென்றிவை யெல்லாம் புருஷர் ஸ்திரீகளுக்குச் சமமாகவே ஒரேவிதப் பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தசை யுதிரம் எலும்புகளாலான இந்த அசுத்தப்பிரதிமையை ஸ்திரீயென்று சொல்லலாமாயின், மனிதனே ஸ்திரீதான் ஆகின்றான். வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாமலு மிருக்குங் கடவுளாகிய விராட்டின் பலவித உறுப்புக்களினால் புருஷன் ஸ்திரீ முதலான எல்லாப் பிராணிகளும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரேமண் தான் புருஷன் ஸ்திரீயென் றிருதிறத்தாரிடத்துந் தசையு மெலும்புமாகின்றது; ஒரே ஜலந்தான் இருவரிடத்தும் உதிரம் கோழை ரசமாகின்றது. இதே பிரகாரம் அக்நியானது வசனாசக்தியும் ஜீர்ணாசக்தியு மாகின்றது; காற்று, பிராணவாயுவாகின்றது. ஆகாசம் இருவரிடத்தும் சுரோத்திரேந்திரிய சக்தியாகின்றது. புருஷன் ஸ்திரீயென்னு மிருவரிடத்தும், சந்திரனே உணர்ச்சிகளா யிருக்கின்றான். இருவரிடத்தும் சூரியனே புத்தியாக லலாடத்தி லிருந்துகொண்டு சரி தப்புகளைப் பகுத்தறிகின்றான். சூரியனெனப்படுஞ் சோதியும் ஜீவனெனப்படுஞ் ஜோதியும் காரணாவஸ்தையில் ஐக்கியமா யிருக்கின்றன. புருஷனுடையதாயினும் ஸ்திரீயுடையதாயினும் அந்தச் சரீரத்

தை நிலம் நீர் தீயென்பன தம்மியல்பின தாக்குமென்பது மூட சிகாமணிகளுக்குந் தெரிந்தவிஷயம்.

“விராட்டினுடைய அவயவங்கள்” புருஷனிடத்தும் ஸ்திரீயினிடத்துஞ் சமமாகவே யிருக்கின்றன. ஸ்திரீயென்று சொல்வது மண்ணு (சரீரமா) யிருந்தால், அவளைத்துறக்கும்பொருட்டு ஆகாசப்பழங்களைத் தின்றுகொண்டு வானத்திற் சஞ்சரிக்க வேண்டிவரும். சுருங்கச்சொல்லின், இந்தப் பரிசுத்தாவயவங்களில் ஒன்றாயினும் எல்லாமாயினும் ஸ்திரீயே யென்னில், அவளைத் துறக்க, நீங்கள் கடவுளையும் உங்களையுமே துறக்கவேண்டிவரும்.

உலகத்தார் நினைப்பதுபோல, ஸ்திரீ செல்வங்களைத் துறப்பதே மனிதனைக் கடவுளிடத்துய்க்குமாயின், ஒவ்வொரு நபும்ஸகனும் பாப்பரும் (பிச்சைக்காரனும்) மேலான நித்தியானந்த வாழ்வை யடையக்கண்டிலமே. அஃதென்? சத்தியமென்னவென்றால், புறத்திலுள்ள பொருள்கள் ஜீவனைப் பந்திப்பதுமில்லை விடுவிப்பதுமில்லை. அவ்வாறுசெய்வது இருதயம் அல்லது மனத்தின் நிலைதான். பக்கிரியின் கந்தைக்கும் பிச்சைக்காரன் ஓட்டுக்கும் உங்கள் மனம்பிரியப்படுமாயின், நீங்கள் இன்னும் பந்தத்துள் தான் இருக்கின்றீர்கள். சுவர்க்கம் பூமியென்றிவைகளிலுள்ள போகங்களை யநுபவிக்கும்பொழுதே ஒருவன் ஒன்றும் விரும்பாதிருப்பானாயின், அவன் உண்மையில் துறந்தவனாகின்றான். அவன் எல்லாப் பொருள்களையும் அடைந்தபோது அவற்றைபடைந்ததாக எண்ணுவது மில்லை. அவற்றை யிழந்தபோது இகழ்ந்ததாக எண்ணுவதுமில்லை. தான் உள்ளபடியே என்றும் ஒரு தன்மையனாக இருக்கின்றமையை அவன் அறிகின்றான். அவனுக்கு இழக்கிறதற்கும் பெறுகிறதற்கும் ஒரு பொருளுமில்லை. காரணமாகவும் சக்திகளாகவும், காரியங்களாகவும், கடவுள் பூரணராயிருக்கின்றார். அப்படியானால் எதனைத்துறப்பது? எதனைப்பற்றுவது? இந்நிலைமையையடைந்தார், புருஷரேயாயினும் ஸ்திரீயேயாயினும் யதார்த்தத்துறவு (அதாவது ஜீவன்முத்தி) அடைந்தாராவர். வாஸ்தவத்தில், அவர் தெய்வசொரூபிகள். எந்தப்பொருளையாவது கடவுளினின்றும் வேறெனக்கருதி அதனிடத்து இச்சை வைப்பது பந்தமாகும். எல்லாப்பொருள்களையுங் கடவுளிடத்துள்ளனவாகவும் கடவுளாகவும் காண்டலே உண்மைத்துறவாகும். எல்லாம் முந்தியிருந்தபடியே யிருக்கின்றது; இருதயமட்டுமே

மாறுதலடைகின்றது. இதுதான் உண்மைத்துறவு. ஆனால், இது புற விஷயங்களைக் கொள்ளாது வெறுத்தலினாலும், உங்களுடைய மனோமுயற்சியினாலும் அடையப்படுவதன்று; இதனை விற்றுக் கொள்ளும்படி உங்களுடைய மனத்தை யசைக்கும் கடவுளிடத்தினின்றும் வாராநின்ற ஒரு நன்கொடையாம்.

எல்லாருங் கடவுளிடத்து அடைக்கலம்புகுந்து மெய்த்துறவைப்பெற்று ஆநந்த ரூபிகளாய் நித்தியாநந்தத்தில் வாழ்வாராக. ஓம் சாந்தி பரசாந்தி உங்கட்கெல்லாம் புவிக்கக்கடவது.

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடைபெற்று வரும் யுத்தத்தில் ருஷ்யர் மிகுதியும் வெற்றிபெற்று வருகின்றார்கள். கலீஷியாவிலும், புக்கோவினாவிலும் முன்னேறிச் சென்றுவருகின்றார்கள். அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தைத் தடுக்குமாறு ஜெர்மானியர் பிரெஞ்சுப்போர்முகத்திலிருந்தும், ஆஸ்டிரியர் இத்தாலியப் போர்முகத்திலிருந்தும் துருப்புக்களையும், பீரங்கிகளையும் ருஷ்யப் போர்முகத்திற்கு அனுப்பிவருகின்றார்கள். இதனால் பிரெஞ்சுப் போர்முகத்திலும், இத்தாலியப் போர்முகத்திலும் நேசராஜாங்கத்தாருக்கு வன்மை அதிகமாகும்.

ஜெர்மானியர் வர்டூனைப்பிடிக்க 4 மாதகாலமாக உக்ரமான போர்செய்து வருகின்றனர். பிரெஞ்சுக்காரர் சளைக்காமல் ஜெர்மானியரை யெதிர்த்து நிற்கின்றனர்.

இத்தாலியப் போர்முகத்திலிருந்து துருப்புக்களையும், பீரங்கிகளையும் ருஷ்யப்போர்முகத்திற்கு ஆஸ்டிரியர் அனுப்பிவருகின்றமையின், இத்தாலியர் ஆஸ்டிரியரை யெதிர்த்தடித்து முன்னேறிச் செல்லுகின்றனர்.

இந்தமாதத்தில் பிரிட்டிஷாரோடும், பால்டிக் கடலில் ருஷ்யரோடும் கப்பற்போர் நடந்தது. அதில் ஜெர்மானியருக்கு அதிக சேதம் நேர்ந்தது.

யுத்தம் 2 வருடகாலமாக நடந்துவருகின்றது. தீர்மானமானவெற்றி ஒருவருக்கும் உண்டாகவில்லை. சுந்தோபசுந்தர் நியாயம்போல ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தினர் ஒருவரோடொருவர் பகைத்து ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜனத்தொகையைக் குறைத்து வருகின்றனர்.